

ஈன்ற வயிறு

சிற்பில் நற்றுண் பற்றி
'நின் மகன் யாண்டுள்ளோ'
என வினவுதி
'என் மகன் யாண்டுள் ஆயினும் அறியேன்'
ஓரும் புலிசேர்ந்து போகிய
கல்அளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே.
தோன்றுவன் மாதோ
போர்க்களத்தானே.

—காவற்பெண்டு

என் கிறிய இல்லத்தின் தூணைப் பற்றி நின்று 'உன் மகன் எங்கிருக்கிறான்' என்றா கேட்கிறாய்? என் மகன் எங்கிருக்கிறானோ நான் அறியேன். இதோ அவனைப் பெற்ற வயிறு, புலிதங்கிப் போகிய மலைக்குகை போல. ஆனால் அவன் எங்கிருந்தாலும் போர்க்களத்தில்தான் இருப்பான். காண வேண்டுமாயின் அங்கே செல்.

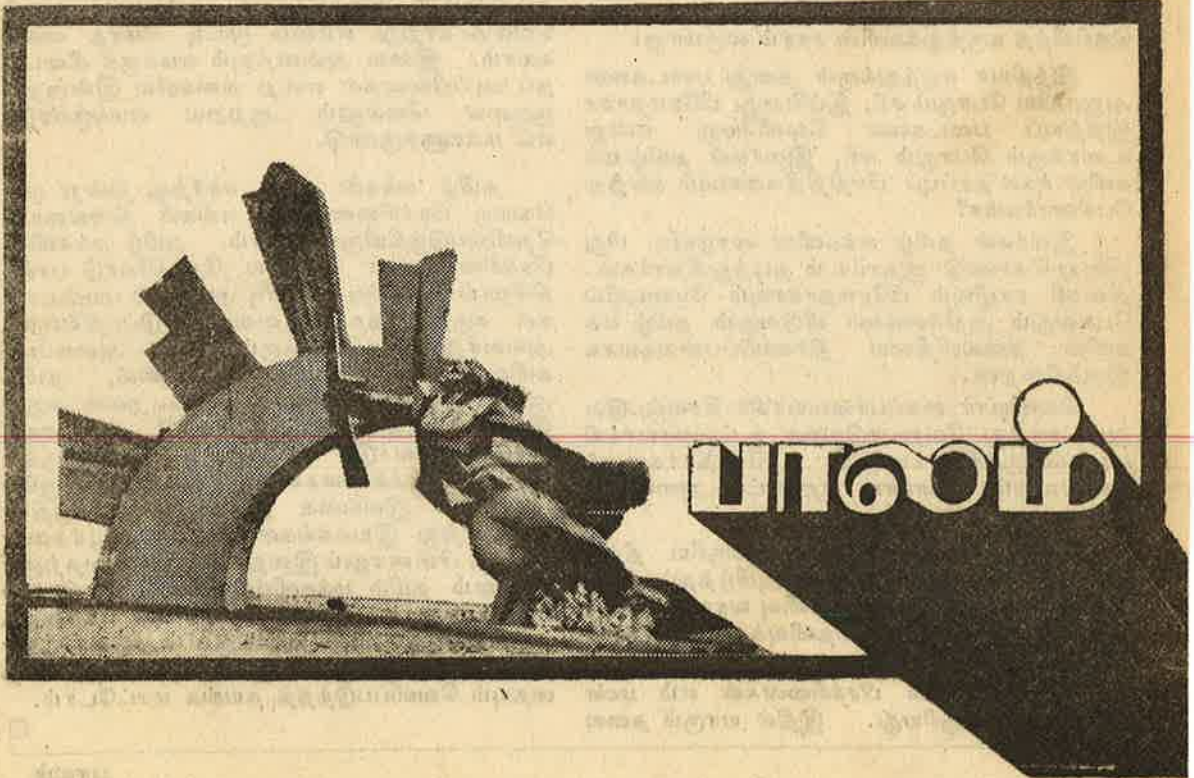
ஜூலை 1989

இலக்கிய இதழ்

விலை பாய் மூன்று

“வெளிச்சம் எங்களிலேயே தங்கியிருக்கிறது”

இலங்கை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பரராஜசிங்கம்

பிப்ரவரி 15இல் நடைபெற்ற இலங்கை நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் “இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய இன அந்தஸ்த்து, பாரம்பரிய பிரதேச உரிமை, மலையகத் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை, இடைக்காலத் தீர்வாக தேசிய அமைப்பு முறையை நிறுவுதல், இந்திய இராணுவம் வெளியேற காலக்கெடு வரையறுத்தல், தமிழ் அமைப்புக்களுடன் பேச்சுவார்த்தையின் மூலம் இணக்கம் காணல்”, என்பன போன்ற கோரிக்கைகளை முன்வைத்து, ஈரோஸ் அமைப்பின் வெகுஜன பிரிவான ஈழவர் ஜனநாயக முன்னணி பெரும்பான்மை இடங்களை வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் கைப்பற்றியது.

அவ்வாறு வெற்றி பெற்ற நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களில் ஒருவரான திரு பரராஜசிங்கம் அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தை எதிர்த்த போராட்டக் காலத்திலும் சரி, இன்றைய குழப்பம் மிகுந்த சூழ்நிலையிலும் சரி, ஈழத்தில் நின்று மக்களோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். அவருடன் ஈழத்தின் நிலைமை, இன்றைய சூழல் குறித்துப் பேசினோம். அவர் தெரிவித்த கருத்துக்களின் சாரம் வருமாறு:

இந்தியா ஈழத்துக்குள் தனது படைகளை அனுப்பிய போதும் சரி, இப்போது பிரேமதாசா இந்தியப் படைகளை வெளியேறு என்று உரைக்கும் போதும் சரி, இவர்கள் தமிழ் மக்களின் சகல தரப்புப் பிரதிநிதிகளையும் கலந்து பேசினார்களா?

இவர்கள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் மீது நின்று கொண்டு சூதாட்டம் நடத்துகிறார்கள். திசைசரி ராஜீவும் பிரேமதாசாவும் மேடையில் பேசுவதும் அறிக்கைகள் விடுவதும் தமிழ் மக்களின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பவைகளாக இருக்கின்றன.

வெளியார் கைப்பாவையாகிச் செயல்படுவதும் கருத்து வேறுபாடுகளை உட்பகையாக்கி ஊதிப்பெருக்கி சொந்தச் சகோதரர்களைக் கொல்வதும் போராட புறப்பட்ட அமைப்புக்களின் அரசியலாகிவிட்டது.

ஈழம் என்பதும் ஈழ மக்களுக்குரிய தீர்வு என்பதும் இன்று குழப்பத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டுக் கிடக்கிறது. இதில் ஒரு தெளிவு வராதா என்று ஈரோஸ் ஏங்குகிறது. தெளிவுக்கானச் செயல்பாட்டை முன்னெடுக்கிறது.

எம் மண்ணின் பிரச்சினைகள் எம் மண்ணின் மக்களுக்குரியது. இதில் யாரும் தலை

மிட அதிகாரம் கிடையாது என்று அடித்துப் பேசும் வல்லமையை எம் மக்களின் சக்தியாக மாற்ற நாங்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். கணந்தோறும் மாறும் அரசியல் சூதாட்டத்தில் நாங்கள் குழப்பப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது உண்மைதான்.

தமிழ் மக்களின் மேல் இருள் சூழ்ந்திருக்கிறதும் உண்மையே. வெளிச்சம் வெளியே இல்லை. அது எங்களிலேயே தங்கி இருக்கிறது. நாம் இழந்த 400க்கும் அதிகமான தோழர்களின் தியாகம் இதையே திருபித்து இருக்கிறது.

எங்களுக்கு எதிரியாக இருந்து எம்மை அழித்த ஸ்ரீலங்கா சிங்கள இராணுவத்தை எதிர்த்துப் போரிட்டோம். உதவிக்கு வந்தோம் எனும் பெயரில் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவலத்தைச் சேர்த்த இந்திய இராணுவச் செயல்பாட்டின் தவறான நடவடிக்கைகளைச் சுட்டிக் காட்டினோம்.

இன்று தமிழ் பேசும் மக்கள் சிதறிப் போயிருக்கலாம். திசைக்கொரு பக்கமாக வரும் வெளிக் காற்று எம்மை முட்டி மோத வைக்கலாம். இவை அனைத்தும் எமக்குக் கிடைத்தப் படிப்பினைகள் என்ற வகையில் இன்றைய சூழலை வெல்லும் ஆற்றல் எமக்குண்டு, எம் மக்களுக்குண்டு.

தமிழ் மக்கள் நலம் சார்ந்து நின்று ஒன்வொரு பிரச்சினையிலும் எங்கள் நிலையைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறோம். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை தொலை நோக்கோடு பார்க்கிறோம். எனவே உடனடி அரசியல் பயன்பாடுகள் கருதி எந்த முடிவையும் எடுப்பதில்லை. அவ்வாறு முடிவெடுக்கும் தமிழ் அமைப்புக்களின் பின்னாலும் ஓடுவதில்லை, தமிழ் அமைப்புக்களை தமிழ் மக்களின் நலன் கருதி இணக்க நிலைக்குக் கொண்டு வர சகல இயக்கங்களோடும் நட்புறவு கொண்டிருக்கிறோம். பிரச்சினைகளைப் பேசி தீர்க்க விரும்புகிறோம். இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின் மாற்று இயக்கங்களால் 40 தோழர்களை இழந்த பின்னாலும் இதை வலியுறுத்துவதற்குக் காரணம் தமிழ் மக்களின் நலம் பற்றி செயல்படுவதால்தான். இதை யாராவது கோழைத்தனம் என்று எண்ணி கணக்குப் போடுவார்களானால் அவர்களுக்கு எம் துணிகரத்தையும் வீரத்தையும் வெளிப்படுத்தத் தயங்க மாட்டோம்.

□

காதல் பற்றி

பக்தசிங்

சுகதேவுக்கு எழுதிய கடிதம்

[பக்தசிங்கிற்கும் சுகதேவுக்கும் இடையே சற்றே மனவருத்தம் ஏற்படுவதற்கு அந்த விவகாரம் வழிவகுத்து விட்டது. அது ஒரு காதல் விவகாரம். இந்தக் கடிதத்தில் பக்தசிங் ஒரு புரட்சியாளனின் வாழ்க்கையில் காதலுக்குரிய இடம் என்ன என்பது பற்றி விவரிக்கிறார். டில்லியில் சீத்தாராம் பஜாரில் ஒரு மறைவிடத்தில் தங்கியிருந்த போது 1929 ஏப்ரல் 5இல் அவர் இக்கடிதத்தை எழுதினார். ஏப்ரல் 6ஆம் நாள் சிவவர்மா இக்கடிதத்தை லாகூருக்கு எடுத்துப் போய் சுகதேவிடம் ஒப்படைத்தார். ஏப்ரல் 13இல் சுகதேவ் கைது செய்யப்பட்டபோது அவரிடமிருந்து இக்கடிதம் கைப்பற்றப்பட்டது. லாகூர் சதி வழக்கில் சான்றாவணங்களில் ஒன்றாக இது தாக்கல் செய்யப்பட்டது.]

அன்புள்ள சகோதரனே,

இந்தக் கடிதம் உன் கையில் கிடைக்கும்போது நான் இங்கே இருக்க மாட்டேன். தொலை தூரத்தில் இருக்கும் ஓரிடத்திற்குப் போய்க் கொண்டிருப்பேன். இன்று என் மனம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு முன் எப்போதுமே இவ்வளவு ஆனந்தமாய் இருந்ததில்லை. இது பற்றி உனக்குச் சந்தேகமே வேண்டாம்.

இங்கு எனது வாழ்க்கையில் நான் கண்ட இன்பங்கள் யாவற்றையும் இனிய நினைவுகளாக்கிக் கொண்டு கடற்பயணத்திற்குத் தயாராகி விட்டேன். இன்று வரையிலும் இதயத்தை வருத்திக் கொண்டிருக்கிற ஒன்றைச் சொல்லியாக வேண்டும். எனது சகோதரனே என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு, என்மீது மிகக் கடுமையான ஒரு குற்றச்சாட்டைக் கூறியிருக்கிறான். 'நான் உறுதியற்றவன்' என்பது குற்றச்சாட்டு. இன்று நான் மனநிறைவோடு இருக்கிறேன். அது தப்புக் கணக்குத்தான், வேறொன்றுமில்லை என்ற எண்ணம் என்றுமில்லாத படி இன்று மேலிடுகிறது. நான் உறுதியற்றவன் அல்ல. நான் எதையுமே ஒளிவு மறைவின்றி பேசுவதை அதிகப்பிரசங்கித்தனம் என்றும் தவறுகளை நான் ஒப்புக் கொள்வதை உறுதியின்மை என்றும் அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அது தப்பெண்ணமே தவிர வேறல்ல என்று இப்போது கருதுகிறேன்.

சகோதரனே! நம்மில் வேறெவரை விடவும் நான் உறுதியற்றவனல்ல. தெளிந்த இதயத்தோடு சொல்கிறேன். நீயும், தெளிவு பெறுவாயா? தெளிவு பெற்றால் உனது அன்புள்ளத்தை மெச்சுவேன். ஆனால் அவசரப்பட்டு எதுவும் செய்துவிடாதே. நிதானமாய், நிலை தடுமாறாமல் காரியமாற்று. நமது வேலையைத் தொடர்ந்து செய். எடுத்த எடுப்பிலேயே கிடைத்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்காதே. பொதுமக்களின்பால் உனக்கு ஒரு கடமை உள்ளது. இந்தப் பணியைத் தொடருவதன் மூலமே நீ அந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற முடியும். ஒரு யோசனை: எம். ஆர். சாஸ்திரியை* இப்போது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. அவரைக் களத்திற்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய். அவருக்கு விருப்பம் உண்டா என்றும் பார்த்துக்கொள். வருங்காலம் கன்னங்கரியது

* ராஜாராம் சாஸ்திரியைக் குறிக்கும். மாஸ்ட்ராம் சாஸ்திரி என்ற புனை பெயரையே எம். ஆர். சாஸ்திரி என்கிறார் பக்தசிங்.

என்று தெரிந்து கொண்டபிறகும் இப்பணியில் இறங்க விருப்பத்துடன் முன்வருவாரா என்றும் பார்த்துக் கொள். அவர் மனிதர்களோடு கலந்து உறவாட்டும்; அவர்களது மனநிலைகளைப் பயிலட்டும். அவர் தெளிவான பார்வையுடன் செயல்படுவாரானால் மிகவும் பயனுள்ளவராய் இருப்பார்; அவரது அளப்பரிய மதிப்பை காலம் மெய்ப்பிக்கும். ஆனால் அவசரப்படாதே. எனது கணிப்பை விட உனது கணிப்பே சரியாக இருக்கும். உசிதம் போல் ஏற்பாடு செய்.

நிற்க, நான் வேறு ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். அது என் விவகாரம். என்னால் அது பற்றி வாதிடாமல் இருக்க முடியாது. ஆசைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் எனக்கும் உண்டு; நிறையவே உண்டு. வாழ்க்கையின் இன்பங்களில் எனக்கு முழு ஈடுபாடுண்டு என்பதை அறுதியிட்டுச் சொல்லுவேன். ஆனால் தேவைப்படும் போது எல்லாவற்றையும் துறக்க என்னால் முடியும், அது தான் மெய்யான தியாகம். மனிதன் மனிதனாய் இருந்தால் இவையெல்லாம் அவனது வழியில் குறுக்கிட்டு விட முடியாது. வெகுவினையில் நடைமுறை இதனை நிரூபித்துக் காட்டும். ஒருவரது குணத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது என்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டாய் “காதல் மனிதனுக்கு என்றாவது பயன்பட்டது உண்டா?”

அந்தக் கேள்விக்கு இன்று பதில் சொல்லப் போகிறேன். மாஜினிக்கு அது பயன்பட்டது. முதலாவது எழுச்சி படுதோல்வி அடைந்த பிறகு, அந்தத் துயரத்தை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இறந்து போன தோழர்களைப் பற்றிய நினைவுகள் அவரை வாட்டி வதைத்தன என்றெல்லாம் நீ படித்திருப்பாய். அவர் நேசித்த ஒரு பெண்ணிடமிருந்து அந்த ஒரு கடிதம் வராமல் போயிருந்தால், அவர் பைத்தியமாகி இருப்பார் அல்லது தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பார். அவர் மன உறுதி மிக்கவராய் இருந்தார். எல்லோரையும் விட மன உறுதி மிக்கவராய் இருந்தார். அறநெறிக் கண்ணோட்டத்தில் காதலுக்குரிய இடத்தைப் பொறுத்தவரை, காதல் காதலாகவே இருக்கும்போது அது ஓர் உணர்ச்சியே தவிர வேறல்ல என்பேன். ஆனால் இது மிருக உணர்ச்சி அல்ல, மனித உணர்ச்சி, மிக இனிய உணர்ச்சி. காதல் அதனளவில் மிருக உணர்ச்சியாய் இருக்கவே முடியாது. காதல் எப்போதுமே மனிதனின் பண்பை உயர்த்துகிறது. காதல் காதலாகவே இருக்குமானால் மனிதனைத் தாழ்த்தவே தாழ்த்தாது. இந்தப் பெண்களை — வழக்கமாகத் திரைப்படங்களில் நாம் பார்க்கிற இந்தப் பைத்தியங்களை — காதலர்கள் என்றே சொல்ல முடியாது. இவர்கள் எப்போதுமே மிருக உணர்ச்சியின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பவர்கள்.

உண்மைக் காதலை சிருஷ்டிக்க முடியாது. அதுதானாக வருவது. எப்போது வரும் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது. அது இயற்கையான ஒன்று. ஓர் இளைஞனும் இளம்பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கலாம், தமது காதலின் துணைகொண்டு உணர்ச்சிகளையே வென்று விடலாம். தமது தூய்மையைப் பேணலாம் என்று சொல்வேன். இங்கே ஒன்றை தெளிவுபடுத்திட விரும்புகிறேன். காதல் மனித பலவீனம் என்று நாள் கூறியது, பொதுவாக மக்கள் இருக்கும் நிலையில் ஒரு சாதாரண மனிதப் பிறவிக்குப் பொருந்தாது. நான் கூறியது மிகவும் இலட்சியவயப்பட்ட ஒரு நிலை. அந்த நிலையில் மனிதன் காதல், வெறுப்பு போன்று இந்த உணர்ச்சிகளையெல்லாம் வென்று விடுவான். பகுத்தறிவு ஒன்றையே தனது செயற்பாட்டுக்கு ஆதாரமாய் கொள்வான். ஆனால் இப்போது காதலால் கெடுதல் இல்லை. நன்மை உண்டு, மனிதனுக்குப் பயன் உண்டு. மேலும்** காதலைக் கடிந்து கொண்டேன்.

தனிப்பட்ட ஒருவர், தனிப்பட்ட ஒருவர்மீது கொள்ளும் காதலைக் கடிந்து கொண்டேன். அதுவும் கூட இலட்சியவயப்பட்ட நிலையில்தான். அப்போதும் கூட மனிதனுக்கு மிக அழுத்தமான அன்பு உணர்ச்சிகள் இருத்தல் வேண்டும்; அவன் அந்த அன்பை தனிப்பட்ட ஒருவரோடு குறுக்கிக் கொள்ளாமல் உலகளாவிய ஒன்றாய் விரிவாக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். எனது நிலையைத் தெளிவுபடுத்தி

** இங்கு ஏதோ விடப்பட்டு போயிருப்பது தெளிவாய்த் தெரிகிறது.

அவன் நான்

ஆற்றார் ரவிவர்மா

யாருமில்லை உடன் நடக்க
சேர வேண்டியதில்லை எங்கும்.
செய்ய ஏதுமின்றி
இக்கடற்கரை வந்தடைந்தேன்.

மகிழ்வை பங்கிட,
துயரை இறக்கிவைக்க,
நினைக்க, மறக்க,
ஏதுமின்றி
இங்கு வந்தடைந்தேன்.

வயது முப்பத்தைந்து.
பத்து ஊதிய உயர்வுகள்.
உறக்கம் குறைவு.
ருசியில்லை; வழக்கை தொடங்கி
விட்டது.

செத்த பாம்புகள் துப்புகிறது
நெளிந்து திமிறும் கடல்
செரிக்காமல் அவன் துப்பியதன்மீது
உருவானவன் நான்.

தினம் கடல் கரைக்கும்
மேட்டில் வளைந்தமர்ந்து
தூண்டிலிட்டேன்
அதன் நீலத்து ஆழங்களில்.

துளைவிழுந்த தகரத்தின்கீழ்
குனிந்தமர்ந்து ஒருவன்

பெரும் சுருட்டொன்றிலிருந்து
புகைச்சுருள்களை எழுப்புகிறான்.

யாரோ சிரிக்கிறார்கள்
ஆங்காங்கே விம்மல்கள்
காற்றிலேதோ புலம்பல்கள்
நடுநடுவே உறுமல்கள்

குளிர்ந்த கைகளால் அவன்என்
புறங்கழுத்தை தொட
மணலில் கால்புதைய
விரைந்து நடந்தேன்.

தளர்ந்தன சக்கரங்கள்
வாடிற்று தெருமுகம்
விடை சொல்லி பிரிந்தன
பல பாதைகள்.

உறைந்தது பாதியும்
போர்த்தி படுத்தேன்.
மின்விசிறி ரீங்காரம்!
கையில்
கடிகாரத்தின் துடிப்பு!

தமிழில்: ஜெயமோகன்

(அவன் ஞானல்லோ, 1953)

விட்டதாகக் கருதுகிறேன். ஒன்றை அவசியம் உனக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். இதைக் குறித்து வைத்துக்கொள். நாம் எத்தனையோ முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பெற்றுப் பேணுகிறவர்களாயிருந்தாலும் அறநெறி பற்றிய ஆரிய சமூகத்தின் மிகையான இலட்சியவாத கண்ணோட்டத்தை நம்மால் நம்மிடமிருந்தே துடைத்தெறிய முடியவில்லை. முற்போக்கான சங்கதிகள் என்னென்ன வெல்லாம் உண்டோ அத்தனையையும் பற்றி நாம் அழகாய்ப் பேசலாம்; ஆனால் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தொடர்துமே நடுக்கம் வந்து விடுகிறது. இந்த முரண் பாட்டிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென உன்னைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எனது அச்சங்கள் தவறானவையாய் இருந்து விடக்கூடும். இருந்தாலும் உனது மிகையான இலட்சியவாதத்தைச் சற்றே குறைத்துக் கொள்ளுமாறு அன்போடு வேண்டுகிறேன்; பின்னாலே வரப் போகிறவர்களிடம், எனக்கு வந்த அதே வியாதிக்கு ஆளாகப் போகிறவர்களிடம் இவ்வளவு கடுமையாய் நடந்து கொள்ளாதே, அவர்களைச் சாடாதே. அவர்களது துன்ப துயரங்களை அதிகமாக்காதே. அவர்களுக்குத் தேவை உனது பரிவு. திரும்பவும் சொல்கிறேன்; குறிப்பிட்ட எவர் குறித்தும் எவ்விதக் குரோதமும் வேண்டாம்; உனது பரிவு யாருக்கு அவசியம் தேவையோ அவர்களிடம் பரிவு காட்டு. ஆனால் இப்படி ஒன்று உன்னையே ஆட்கொள்ளாத வரை இவற்றை உன்னால் உரை முடியாது. ஆனால் இதை யெல்லாம் நான் ஏன் எழுதுகிறேன்? ஒளிவு மறைவின்றி எழுத விரும்பினேன்; எழுதிவிட்டேன். மனத்தைத் திறந்து காட்டி விட்டேன்.

வெற்றிகளைக் குவித்திடவும், மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்திடவும் வாழ்த்துகிறேன்.

உன்,
பகத்சிங்.

ரூர்கேலாவில் இரும்பு வாடை. ஊரை முடிய அரக்கு இருள். ஸ்டேஷனில் இருந்து வெளியேறினான். மனிதர்களை இரும்பாலான வானம் முடியிருந்தது. மரத்தில் உதிர்ந்த இலைகளாய் இரும்பு பரவிக்கொண்டிருந்தது.

ரூர்கேலாவிலிருந்து இரவு 11.30க்கு பாட்னா மெயில். அப்போதிருந்த மனநிலையில் பீஹாருக்குள் நுழைய முடியாமல் ஊர் திரும்பி விடலாமா வேறு எங்காவது இறங்கிவிடுவதா என்ற குழப்பத்தில் நடந்தான்.

அவசரமாய் பஞ்சாபி ஹோட்டலில் நுழைந்ததும் அங்கு விலைமலிவான கலர்சாராயம் குடித்துக்கொண்டிருந்தது கூட்டம். மீன் குண்டு பரோட்டா சோடா சூப்பிகள் இவற்றுக்கிடையே ஐநூறு மில்லிவரை குடித்திருந்தான்.

அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைக் கைவிட்டபோது, இந்த உலகத்தில் தான் ஒரு தனிமையான மனிதன் என்பதை தெரிந்து கொண்டான். வெகு நாளாக மனசுவிட்டு விரிந்து திரிய எந்த ஊரில் வேண்டுமானாலும் இருந்து கொள்ளும் மனநிலை உருவாகியிருந்தது.

மங்கலானபாதை. வழிகள் அடைபட்ட நகரத்தில் கலர் சாராயம் குடித்து அழிவதென்று கூட்டம். அவர்கள் முகம் கொஞ்ச நேரத்தில் போதையில் நெளிந்து தகரம் போலாயின.

கடைவாசலில் விழுந்து கிடந்தான். அவனை தூக்கி நிறுத்தினார்கள். கையை விட்டதும் மிதந்து கொண்டிருந்தான். இரும்பு மஞ்சலான போதை அலைகள். ரூர்கேலாவின் மேல் நீந்தினான்.

பின்னோக்கிச் சுடும் துப்பாக்கிகளின் குமுறல். நீலநிறக் குதிரைகள். மரங்கள் பாறைகள் குகைகள் சரித்திர இடிபாடுகள் மதில்கள் எல்லையற்ற தனிமை மீது செல்லும் நீலநிறக் குதிரைகள். நட்சத்திரங்களுக்கு கைகோர்த்து நகரும் குதிரைகள்.

நகரத்தின் மீது இரும்புக் கறை. இரும்பு உலையின் குமுறல்களோடு மனிதர்கள். துருப்பிடித்த தெருவில் நிழல்கள் மௌனமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

யாரும் தப்ப முடியாது. இங்கு வந்தவர்கள் சாவதைத் தவிர செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. அரிமானங்களில் மனித வாடை. மாபெரும் புகைபோக்கிகள் உறுதி செய்தன.

குடிபோதையில் இருந்த அவர்கள் கண்களுக்குள் அர்த்தமின்மையின் பெருஞ்சிரிப்பு. சூரிய அஸ்தமனத்தின் நித்யத்துவத்தின் மீது அழகை மறுதலித்துவிட்ட கண்கள். மேலும் மேலும் அச்சமடைந்து கிளர்ந்த பறவைகளின் சிறகடிப்பு ஒலி நகரின்மீது. டிசம்பர்மாத இலைகள் வெறுமையில் உறைந்திருந்தன. பாழ் விழுந்த கோபுரத்தின் சிரஞ்சீவித்தன்மை மீது தழும்புகள்.

அவனிடம் டிக்கெட்டும் பிரயாணச் செலவுக்கு பணமும் இருந்தது. தப்பிவிடுவான். இங்கிருந்து ஓட நினைத்தான். எந்தப்பக்கம் ஓடுவது? நாலுதிசைகளிலும் இரும்பின் காற்று. மூச்சுக்குமுலின் அடியில் துருப்பிடித்திருக்குமா. வெளிமூச்சில் தூசுப்படை.

பூட்டிய கடைத்தெருவில் விழுந்துகிடந்தான். டிசம்பர் மாத சூளிர். இரும்பு சூளிர்ந்து நகரம் நடுங்கியது.

லாட்ஜ் என்று பேருக்கு இருந்த பழைய குடோனில் சதுர அறைக்குள் தஞ்சம் புகுந்தான். லைட் இல்லை. அரைகுறையாக எரிந்த மெழுகுவார்த்தியும் சில பீடிகளும் அவனுடன் இருந்தன. மேஜை நாற்காலிகளின் நிழல் விழுந்திருந்த தரையைப் பார்த்தான். மெழுகு திரி வெளிச்சத்தில் அறையே அவனை விரட்டுவதாக இருந்தது.

வெளியில் ரூர்கேலாவின் மீது தற்கொலையில் தொங்கும் இருள். திறந்த கதவுவழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மங்கலாக நினைவுகள் திரும்ப திரும்ப வந்தன. யாரோ ஒருவன் போலிருந்தான். யாரோடும் உறவு கொள்ள முடியாமல் விலகிப்போகிறது. பாதங்களின் சப்தம் மட்டும் கேட்கிறது. இருளின்

கால்கள் அவனைப் போல் நிழல்கள். எந்த இரவு. அவன் வந்த இரவு மறைந்து காலத்தூடன் மறையாமல் வரும் இரவு வந்தது. இந்த இரவு இந்த அறையில் அவனைத்

கோணங்கி

நீலநிறக் குதிரைகள்

தவிர யாருமில்லை. ஆழத்தில் புதைந்து ஒரு தனிமையான அறைக்குள் வடிவம் கொண்டுவிட்ட நிலை. மெழுகுதிரியின் வெண்மைக்குள் நூலில் சுடர். தனியாக அந்தரத்தில் நடுங்கியது. அவனைப்போல் தவித்து முடிவில் தின்று எரிகிறது, எவ்வித நோக்கமும் இன்றி. அர்த்தமற்று குவிக்கிற இருளின் விளிம்புகளில் சுடர் அசைகிறது. நகரம் அவனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

நிகழ்காலம். வெளிச்சம். ஒலிகள் அசைவுகள் இழந்து மறைந்து கொண்டிருந்தது. ரூர்கேலாவின் பெளதீக உடல் மறைந்து உள்ளூறைந்த நகரம் தன்னுள் அடக்கமாக பதுக்கி வைத்த நகரை எடுத்துக்காட்டியது. நகரம் திறந்து வழிவிட்டு பேசத் துவங்கியது.

நாகரிகங்கள் அறிவுச் சாதனைகளுக்காக மதிக்கப்படவேண்டுமா? முதாதைகள் விதைத்த விதையிலிருந்து முளைத்த குறுத்துகள் எவ்வளவு தூரம் இன்று பரவிவிட்டன. எதிர்கால மனிதனின் ஆன்மீகச் செல்வங்கள் காலியாவதைப் பார். கலைப்படைப்புகள் புகழப்படுகின்றன அல்லது இகழப்படுகின்றன. இங்கு எனக்கு என்ன தேவையென்றே தெரியவில்லை. பெரும் பெரும் உலைக் கூடங்களை சுமந்து இரும்பின் தலைவிதியை நானே சுமக்க வேண்டிய நிலை.

நான் இங்கு எந்த மனிதரோடும் சினேகிதம் கொள்வதில்லை. பிறகொரு நகரத்தில் அந்நியன் போல் திரிகிற உன்னை கேள்விப்பட்டேன். இங்கு வருவாய் என்ற நான் கல்வெட்டில் இருக்கிறது. முடிவுவரை வந்தவன் என்னை சந்திக்கிறான்.

தன்னுள் அடக்கிவைத்த ரகசியம் ஒன்றை சொல்லவரும் மௌனத்துடன், குறுகலான தெருவில் அவனை அழைத்துச் சென்றது நகரம்.

அங்கே புனித நதி இடம்பெற்ற ரூர்கேலா. ஓரிசாவின் புகழ் பெற்ற நடன மாது சந்தோஷினி மொகாபத்ரா ராஜகுமாரனோடு ஆற்றின் கல்மண்டபத்தில் அமர்ந்து வெகுநேரம் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி ஆழ்ந்து நதியில் கரைந்து நகரும் நிலை.

மனிதன் தேடும் உன்னதம் எல்லாம் யாந்ரீகமான விஷயம். இந்தப் போர் நூற்றாண்டுகாலம் நடந்தன. பின்னோக்கிப் பார். ரூர்கேலாவில் எந்திரங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னால் வானத்தின் தன்மையான ஒலி. கேட்பதற்கு எவ்வளவு பெரிது. அம்புகளால் துளைக்கப்பட்ட இதயத்தின் படம் ஒன்றை எடுத்துக்காட்டியது நகரம்.

அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் புனித நதியின் கரையோரம் அமர்ந்தபடி. மனிதர்கள் உருவாக்கிய ரூர்கேலா நகரமே! இன்று இரவில் ஆழ்ந்தவாறு உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உன்னிடம் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஸ்பரிசும் இந்த விளக்குகள் எதுவரைக்கும் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும். இன்றைய ரூர்கேலா மீது இரும்பின் புகை வளையம். மாபெரும் புகைபோக்கிகளில் சாத்தான் அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் இறங்கி வருவதற்குள் உனக்குள் மிஞ்சியிருக்கும் அர்த்தங்கள் கூட யாந்ரீகமாகி விடலாம்.

இரும்பின் கரகர்ப்பான கார நெடி. நகரின் அந்தராத்மாவில் ரத்தத்தின் இரும்பு வாடை. உள்ளே கேட்க முடியாத தூரத்தில் நகரின் ஆகிருதி அமுதுகொண்டிருந்தது.

நதி ஒன்று சலசலத்தது. போனயுகத்தில் யுத்தங்களின் கறைபடிந்த நதி மறைந்தது. ரூர்கேலாவின் கலாச்சாரம் உன்னதமடைந்த நாட்கள் அவனுக்கு தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அவனோ லட்சியமோ தேடலோ இல்லாத நரம்பு நோயாளி. இந்த நகரை பார்வையிட வந்த பழைய யாத்திரீகன் அல்ல.

இன்றைய வறட்சியின் சின்னமான அவனுக்கு வயதென்ன ரூர்கேலாவின் வயதென்ன. இங்கே வாழ்ந்தவர்கள் எல்லாம் நூறுவயதுக்கு மேல் வாழ்ந்து மறைந்தார்கள். நாட்டுப்புற மக்கள் கூடி வளர்த்த கலைகளின் மையமான நாட்கள் எவ்வளவோ.

அவன் தேடிவந்த நகரத்தின் ரகசியம் இதுதான். வால்நட்சத்திரம் தோன்றி மறைந்த நாளின் சேதி. இங்கு வந்து சேர்ந்த மனிதர்களுக்கு ரூர்கேலா கல்லறையாகும் நான் சமீபத்துக் கொண்டிருந்தது தான்.

இரும்பு வயல்களின் உருவான காற்றும் இருளும் நகரில் வீசியது. யுகங்கள், இன்னும் பல யுகங்களுக்கு பின்னால் வரும் அவனைப் போன்ற மனிதனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. நகரம் மனச்சுமையுடன் விழித்திருக்கிறது. உயிரின் எந்த அலகுகளுக்கும் அழிவைப் பற்றிய பிரக்ஞை இருக்குமா? என்று திடமாக வாதிட்டது நகரம்.

அறையில் இருந்தவாறே கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். இந்த கேள்விகளுக்கு அவன் விடை சொல்லவில்லை. ரூர்கேலா மேல் நட்சத்திரங்களை நோக்கி குலுங்கும் நீலநிறக் குதிரைகளின் பிடரிகளைப்போல் பறந்து கொண்டிருந்தான். வனத்தில் கணைத்து மலையில் நிலைத்து கடல் நடுவில் தோன்றும் நீலக் குதிரை.

□ நாம் வாழும் காலத்தின் சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பரிசீலிக்க... □ நம் மண்ணில் வேர்கொண்டு நம் மனத்தில் பற்றிப் படர்ந்த கலைகளைப் புரிந்து கொள்ள...மேம்படுத்த...

□

ஈழ நண்பர் கழகம்
எடுக்கும்

கலை மாநாடு

□

மாநாட்டில் தமிழக ஓவியர்களின் ஓவியக் கண்காட்சி
தரமான புத்தகங்கள் அடங்கிய புத்தகக் கண்காட்சி
'அரங்கம்' வழங்கும் நந்தன் நாடகம், நாட்டுப்புற இசை நடனம்

□

□ தமிழர் வாழ்வியல் மரபு : நல்லதும் கெட்டதும்
□ தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் சாதியமும் சாதிய ஒழிப்பும்
□ பெண் : சமூக மதிப்பீடும் விடுதலையும்
□ இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தமும் இன்றையச் சூழலும்
எனும் பல்வேறு தலைப்புகளில் அறிஞர்கள் ஆய்வுரை

□

நண்பர்களே உங்களை மகிழ்விக்க எடுக்கும் விழா அல்ல,
பிரச்சினைகளை - கருத்துகளை ஒருவரோடு ஒருவர்
பகிர்ந்து கொள்ளும் மேடை

□

ஆகஸ்ட் 5, 6
மதுரை மாநகர் 'தழக்கம்' கலையரங்கில்

□

ஒத்துழைப்புத் தருக □ நன்கொடை தருக □ வருகை தருக

□

விழாக்குழு, மதுரை.

அவனைப் பற்றி கேட்டவர்கள் சொல் கிறார்கள் : ஊர்சுற்றும் இன்பத்திற்காகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். லியோ டால் ஸ்டாமின் கல்லறையைச் சுற்றியுள்ள மரங் களில் பனி கொட்டுவதைப்பற்றி கனவு கண்டான். ஆனந்தப்பூர் ரயில்நிலையத்திற்கு அருகில் மண்கூரை வீடுகளின் அழகைப்பற்றி எங்காவது

பேசித் திரிவான். தொலைவான ராஜஸ்தான் பெண்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் இருந்த டைரி கிடைத்தது. பாலைவன எல்லைகளில் அவ னுடைய கையெழுத்து காணப்பட்டது. எல்லை யற்ற தனிமையில் திரிந்தான். இருண்ட குகை ஓவியங்களில் தீப்பந்தம் ஏந்தியபடி மணிக் கணக்கில் சமைந்தான். □

அணைத்தும் இழந்தவனின் அறிக்கை

□ எனது கண்களில் எரியும் மெழுகுவத்தியினை நீ அணைத்துவிட்டாலும் எனது இதழ்களின் முத்தங்களை நீ உறைய வைத்துவிட்டாலும் நான் பிறந்த மண்ணின் காற்றை நீ சாப்பங்களால் நிரப்பினாலும் எனது வேதனையை மௌனமாக்கினாலும் எனது நாணயத்தைக் கள்ளத்தனமாக வார்த்தாலும்

□ எனது குழந்தைகளின் முகங்களிலிருந்து புன்னகையைத் துடைத்தெறிந்தாலும் ஆயிரம் சுவர்களை நீ கட்டியெழுப்பி அவமானத்தை என் கண்களில் திணித்தாலும் மானுடத்தின் பகைவனே சமரசம் என்னிடத்தில் இல்லை.

□ இறுதிவரை நான் போராடுவேன்.

Courtesy: 'A World to Win'-1988/11

ஆங்கிலம் வழித் தமிழில் :

எஸ்.வி. ராஜதுரை
வ. கீதா

□ மானுடத்தின் பகைவனே கோட்டை மதில்களில் கொடிகள் ஏற்றப்படுகின்றன.

□ காற்று வெளிகளில் அழைப்புகள் குவிகின்றன. அவற்றை நான் எங்கும் காண்கிறேன் காற்றோடு மோதி முந்துகின்ற பாய்மரங்களை அடிவானத்தில் நான் காண்கிறேன். கடலோடியின் கப்பல்கள்

□ திசை திருப்பும் கடல்களிலிருந்து வீடு நோக்கித் திரும்புகின்றன. உதயமாகிறது சூரியன்

□ முன்னேறுகிறது மானுடம் அதன் பொருட்டு சூளுரைக்கின்றேன் நான்: சமரசம் என்னிடத்தில் இல்லை

பாலஸ்தீனியக் கவிஞர் சயீர் அல் - காசம்

□ இறுதி வரை போராடுவேன் போராடுவேன்.

இந்திய - இலங்கை உடன்பாடும் இந்திய இராணுவ வெளியேற்றமும்
 □ ஈரோஸ் பொறுப்பாளர்கள் படுகொலை □ அரசியல் கைதிகளை
 விடுதலை செய்க □ படுகொலை செய்யப்பட்ட ஈரோஸ் தோழர்கள்
 இறுதியாகச் சந்தித்தது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தவரையே

ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் அறிக்கைகள்

கடந்த 12.6.89 அன்று வவுனியாவில் வைத்து ஈரோஸ் தோழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவம் குறித்து ஈரோஸ் மேற்கொண்ட விசாரணைகளின் பயனாக வவுனியாவில் வைத்து இவர்களது உடல்களை பெறப் பெற்றபின் இது குறித்த விசாரணைகளை நாம் ஆரம்பித்தோம். 2.6.89 அன்று நயினாமடு இந்திய இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்ட ஈரோஸ் உறுப்பினர் செல்வரத்தினத்தை விடுதலை செய்வதற்காக தோழர் பாலகுமாரின் கடிதத்துடன் 12.6.89 அன்று ஈரோஸ் முக்கிய உறுப்பினர்கள் 6 பேர் நயினாமடு இராணுவ முகாமுக்குச் சென்று இராணுவ அதிகாரிகளைச் சந்தித்து, பின் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, வவுனியா இந்திய இராணுவ அதிகாரியை சந்திக்கச் சென்றனர். 12.6.1989 அன்று வவுனியா இந்தியப் படை அதிகாரிகளை காலையில் சந்தித்த தோழர்கள் ஆறு பேரும் EPRLFயினரால் பேச்சு வார்த்தைக்கு என அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இவர்களுடன் சுமார் அரைமணிநேரம் சந்திப்பை மேற்கொண்ட பின்னர் ஆறு பேரும் வவுனியா வர்த்தக சங்கத்தினரைச் சந்திக்கச் சென்றுள்ளனர். இச் சந்திப்பிற்கு பின் இவ்வாறு பேரும் வவுனியா நகரில் உள்ள தமது உறவினரையும் நண்பர்களையும் சந்தித்துவிட்டு மீண்டும் EPRLF னருடனான சந்திப்பு மாலைவேளை இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவே இவர்கள் மேற்கொண்ட இறுதி சந்திப்பானது. இவர்களது படுகொலை குறித்து இந்தியப் படைமீனர் விசாரித்த போது ஆக்கபூர்வமான பதில் ஏதும் கிடைக்கவில்லை.

இந்தியப் படையினதும், மாகாண அரசு அதிகாரம்பெற்ற சக்திகளினதும் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் வவுனியா நகரில் வைத்து நிராயுத பாணிகளாகச் சென்ற எமது தோழர்கள் ஆறு பேரும் வஞ்சகமான முறையில் கொல்லப்பட்ட சம்பவமானது திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது என்ற முடிவுக்கே நாம் வருகின்றோம். எமது செயற்பாடுகளை முடக்கியும் நோக்குடன் ஈரோஸ் பொதுக்குழு உறுப்பினர் (நாகரடனம்) முக்கிய பொறுப்பாளர்கள் உள்ளடங்கிய இக்குழுவை அழித்தொழிக்கும் எண்ணத்துடனேயே இது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஜனநாயகம்

பற்றியும், புனர்வாழ்வு பற்றியும், வடக்கு கிழக்கு பாதுகாப்பு பற்றியும் அமைதியும், சமாதானம் பற்றியும் பெரிதும் கோசம் எழுப்பும் சக்திகளே இக்கொலைகளை திரைமறைவில் செய்துள்ளனர்.

இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதன் பின்னர் எமது உறுப்பினர்கள் இதுவரைக்கும் 54 பேர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் சக இயக்கங்களாலும், இலங்கை, இந்திய இராணுவத்தினராலும் நேரடியாகவும், மறை முகமாகவும் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இத்தொடர் அனுபவங்களால் நாம் எமது நிலைப்பாட்டினை மீள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். இவ்வகையில் கடந்த கால அனுபவங்கள் மூலம்:

- (1) இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்த சரத்துகளுக்கு ஏற்ப ஆயுதங்களை ஒப்படைத்து அதனை அனுசரித்து செல்வது என்பது இனிமேல் பொருத்தமற்ற நடைமுறை என்பதையும்
- (2) மாகாண அரசு உருவாக்கப்பட்ட பின்னர் வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட சக்திகள் மக்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக வட-கிழக்கில் புதிய வடிவில் பீதியையும், பதட்டத்தையும் ஏற்படுத்திவிடுவதால் இவர்களது வேசம் கலைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும்
- (3) இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தமானது இரு அரசுகளுக்கும்ிடையே முரண்பட்ட நிலையை அடைந்து போயிருப்பதால் இது மீள் பரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும்

என்பதனையும் நாம் வெளிப்படுத்த வேண்டியவர்களாகியுள்ளோம்.

வன்னிப் பிராந்திய ஈரோஸ் பொறுப்பாளர்கள் படுகொலை

வவுனியா, நயினாமடு இந்திய இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஈரோஸ் உறுப்பினர் செல்வரத்தினம் (வெள்ளை) என்பவரை விடுதலை செய்யக் கோருவதற்காக

தோழர் பாலகுமாரன் ஜி. ஓ. சி.க்குக் கொடுத்த னுப்பிய கடிதத்துடன் புளியங்குளத்தில் இருந்து கடந்த 12. 6. 1989 அன்று வவுனியா பிரதான இந்திய இராணுவ முகாமுக்குச் சென்ற ஈரோஸ் வன்னிப் பிராந்திய பொறுப்பாளர்கள் ஆறு (6) பேர், 15. 6. 1989 வரையும் திரும்பி வராததை அடுத்து, ஈரோஸ் பிரதிநிதிகள் வவுனியா முகாமிற்குச் சென்று விசாரித்தபோது தங்களை இப்படி யாரும் வந்து சந்திக்கவில்லை எனத் தெரிவித்தனர். ஆனால் 15. 6. 1989-ம் தேதி காலை கொறவப்பத்தானை வீதியில், புதுக்குளம் ஐ. பி. கே. எப்., (IPKF) இராணுவ முகாம் அருகில் 6 சடலங்கள் கண்டு கொடுக்கப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். மேற்படி 6 சடலங்களையும் பார்க்கவிரும்பும் ஈரோஸ் பிரதிநிதிகள் அவற்றை காணாமல் போன ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் என அடையாளம் கண்டு கொண்டனர்.

மேற்படி உறுப்பினர்களது, கைகள், கால் கள், வாய் என்பன சிவப்புத் துணியால் கட்டப் பட்டு இருந்ததாயும், வன்னிப்பிராந்திய அரசியல் பொறுப்பாளர் வே. நாகரட்ணம் என்பவரின் ஒரு கையும், காலும் பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட நிலையிலும், தோழர் செல்வாவின் கைகள் மணிக்கட்டுக்குக் கீழே பிடுங்கப்பட்ட நிலையிலும், எல்லோரது முகங்களும் மில் உமிக்குள் புதைக்கப்பட்டு எரிகாயங்களுடன் மிகவும் மோசமான முறையில் சித்திரவதைக் குள்ளாக்கப்பட்ட நிலையிலும் காணப்பட்டது. எமது அமைப்பில் இருந்து மிகவும் சிக்கலான சூழ்நிலையிலும் மக்களுக்கான மிகவும் சிரமமான பணிகளையும் ஏற்று இன்முகத்துடன் செயற்பட்டு வந்த எமது உறுப்பினர்களான

- 1) வேதநாயகம் - நாகரட்ணம் (மஜிக் மாமா) வன்னிப் பிராந்திய அரசியல் பொறுப்பாளர்.
- 2) குணபால் - வன்னிப் பிராந்திய செயலாளர்
- 3) மங்களேஸ் - (ஐயர்) கனகராஜன் குளம்
- 4) ராமச்சந்திரன் - (சாப்) காத்தான்குளம், மன்னார்.
- 5) செல்வராசா - (செல்வா) கல்மடு
- 6) வன்னி - கல்மடு

கொலை வெறியர்கள் நிராயுதபாணி களான எமது தோழர்களை கொன்று குவிப்பதன் மூலம் தமது முகத்திரையை கிழித்துத் தம்மை நிர்வாணமாக அம்பலப்படுத்துகிறார்கள் என்பதையும் - அவர்களது கையாலாகாத தன்மையை வெளிக்காட்டுகின்றனர்.

இழந்த எமது தோழர்களுக்காக எமது கண்ணீரை காணிக்கையாக்கி அஞ்சலி செலுத்து கின்றோம்.

16-6-89 அன்று வெளியிடப்பட்ட ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் அறிக்கை.

இந்திய - இலங்கை உடன்பாடும் இந்திய இராணுவ வெளியேற்றமும்

தமிழ் பேசும் மக்கள் இராணுவ நெருக்கடி களுக்குள்ளும், ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்களின் அடாவடித்தனங்களின் மத்தியிலும் வாழ்வைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் இந்திய இராணுவத்தின் வெளியேற்றம் பற்றியதான கருத்துகளும், பரபரப்பான செய்திகளும் மக்களை மேலும் குழப்பத்திற்குள்ளாக்கியுள்ளது.

இந்திய இராணுவ வெளியேற்றம் சம்பந்தமாகவும், இந்திய - இலங்கை உடன்பாடு சம்பந்தமாகவும், எமது நிலைப்பாட்டை ஏற்கனவே பல அறிக்கைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் போன்றன மூலம் தெளிவுபடுத்தி இருந்தோம். இருப்பினும் இன்றைய சூழலில் இதுபற்றியதான எமது கருத்தை மக்கள் முன் சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் சார்ந்து இந்திய அமைதிப் படையினர் கையாண்ட “தந்திரோபாயங்களே” இன்றைய இந்தத் “திடீர் வெளியேற்றம்” குறித்தான கருத்துக்கள் வெளிவரக் காரணமாக அமைந்துள்ளது. இந்திய இராணுவம் எமது பிரதேசங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட வேண்டும் என்பதில் எமக்கு எவ்வித முரண்பாடான கருத்துக்களும் கிடையாது. ஆனால் வடக்கு - கிழக்கில் வாழும் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாதுகாப்பைச் சார்ந்து வெளியேற்றம் குறித்தான கால நிர்ணயம் செய்யப்பட வேண்டும். இலங்கை அரசு, இந்திய அரசு, தமிழ் பேசும் மக்களின் அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகள் — இவர்கள் சேர்ந்த கலந்துரையாடலின் மூலமே உடனடி வெளியேற்றம் குறித்தான இக்கால நிர்ணயமானது தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.

மேலும், இவ்விடயத்தில் பக்க சார்பான அறிக்கைகளும், பேட்டிகளும் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் மேலும் பிரிவினையை ஊட்டுவதாக அமைகின்றது. நடுநிலையில் நின்று கருத்துக்கள் வெளியிடப்படாது இந்திய அமைதிப்படையின் நிலை கொள்ளுதல் சார்ந்து மட்டும் இந்தியத் தொடர்பு சாதனங்களும், உடனடி வெளியேற்றம் சார்ந்து மட்டும் இலங்

கைத் தொடர்பு சாதனங்களும் முக்கியத்துவப் படுத்தும் அறிக்கைகள் தமிழ் பேசும் மக்களின் உண்மையான பிரச்சினைகளை மறைத்து அரசியல் இலாபம் பெறுவதாகவே தென்படுகின்றது.

அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்பட்டும், கைது செய்யப்பட்டும், உடைமைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டும் மக்கள் இன்னலுக்குள்ளாக்கப்படுவது உடன் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

எனவே, தமிழ் பேசும் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட அனைத்துச் சக்திகளும் வடக்கு - கிழக்கில் இன்று நிலவும் அரசியல் - இராணுவ சூழல்களைக் கருத்திலெடுத்து இணைந்த தீர்வினை வெளிக்கொணர்வது உடனடித் தேவையாகும்.

வரலாற்று ரீதியாக இனப்பிரச்சினை சார்ந்து இலங்கை அரசு கையாண்ட வடிவங்களின் தவறுகளை இந்திய இராணுவம் இங்கு நிலை கொள்ளக் காரணமாய் அமைந்தது. கடந்த காலத் தவறுகள் களையப்பட்டு எதிர்காலம் நம்பிக்கைக்குரியதாக அமையாது தொடருமாயின் இந்திய இராணுவ நிலை கொள்ளலானது இலங்கையில் இன்னுமொரு சைபரஸ் வரலாற்றினைத் தோற்றுவிக்கும்.

ஈழப் புரட்சி அமைப்பு 7. 6. 89 அன்று வெளியிட்ட அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் அரசியல் கைதிகள் விடுதலையை துரிதப்படுத்தவும்

தமிழ் அரசியல் கைதிகள் விடுதலையைத் துரிதப்படுத்துமாறு ஈரோஸ் இயக்க முக்கியஸ்தர்களான திரு. இ. பராஜசிங்கம், திரு. ரட்ணராஜா ஆகியோர் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் ஜெனரல் சேபால் ஆட்டிகலையைச் சந்தித்துக் கேட்டுள்ளனர்.

ஒப்பந்தத்திற்கு முன்னர் கைதான 31 தமிழ் அரசியல் கைதிகள் தொடர்பான விவரங்களையும் சமர்ப்பித்த அவர்கள் இது தொடர்பாக தாம் ஜனாதிபதியுடன் நடத்திய பேச்சுக்கள் குறித்து விளக்கியுள்ளனர்.

நேற்று முன்தினம் வெலிக்கடை, மெகசீன் தடுப்பு முகாம்களுக்கு விஜயம் செய்த இவர்கள் தமிழ் அரசியல் கைதிகளைச் சந்தித்துப் பேசியதுடன் அவர்களின் விடுதலை தொடர்பாக அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் தாம் எடுப்பதாக உறுதியளித்துள்ளனர்.

நன்றி : வீரகேசரி, 16. 6. 89

போர் நிறுத்தம் செய்ய

யாழ்ப்பாணம், ஜூன் 13

ஈழவர் ஜனநாயக முன்னணியின் பொதுச் செயலாளர் திரு. வே. பாலகுமாரன் நிரந்தரப் போர் நிறுத்தம் கோரி அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளார். விபரம் வருமாறு :

இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் நடைபெறப் போகும் இரண்டாம் கட்டப் பேச்சு வார்த்தையின் போதாவது இந்தியப் படையினர் ஆயுதக் களைவை நிறுத்தவேண்டும்.

நிரந்தரப் போர்நிறுத்தம் ஒன்றை அறிவித்து அமைதியைப் பேணுவதே தற்போதைய சூழ்நிலையில் முற்றிலும் பொருத்தமான செயலாகும்.

1987 ஜூலை இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பின் முன்னெப்போதும் இல்லாத வகையில் தற்போது எமது பாதுகாப்பு முற்றிலும் கேள்விக் குறியாகியுள்ளது என்பதை இக்கட்டத்தில் வெளிப்படுத்த விரும்புகின்றோம்.

○ 17-03-89 அன்று திருமலை கப்பல் துறையில் தம்பல காமத்தில் இருந்து இந்தியப் படையினரால் கைது செய்யப்பட்ட தோழர் குணரட்ணம் - பரமேஸ்வரன் இன்று வரை வீடு திரும்பவில்லை.

○ 10-05-89 அன்று மட்டக்களப்பு புன்னச்சோலையில் வைத்துக் கடத்தப்பட்ட தோழர் குகதாஸ் (ஆணைக்குட்டி) சடலமாக மீட்கப்பட்டார்.

○ 23-05-89 அன்று கப்பல்துறையில் தோழர் கனகராசா ஆதரவாளர் தேவசகாயம் ஆகியோர் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

○ 23-05-89 அன்று மூதூர் 64ஆம் கட்டையில் வைத்துத் தோழர் சேகு முகமட் சகாப்தீன் (கசாலி), தோழர் நடராஜா அமிர்தலிங்கம் (அமிர்தம்) ஆகிய இருவரும் கடத்தப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

○ இம் மாதம் 02-06-89 அன்று நைனாமடு இந்திய இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்ட தோழர் செல்வரெத்தினம் அல்லது வெள்ளைக்கு நடந்தது என்னவென்று இதுவரை தெரியவில்லை என்று கூறப்பட்டு உள்ளது.

நன்றி : உதயன் 13. 6. 89

கவிதை ஆக்கம்

விக்ரமாதீயன்

'கவிதையாக்கம்' பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்கிறபோது, சொல்ல என்ன இருக்கிறது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது; ஒரு அனுபவம் அல்லது ஒரு உணர்வு நம்மைப் பாதிக்கிற போது, அந்தப் பாதிப்பில் ஏற்படும் மனஎழுச்சியில் - உத்வேகத்தில் - எழுதிவிடுகிறோம்; பிறகு, சில வார்த்தைகளுையோ வரிகளையோ மாற்றியும் திருத்தியும் ஒழுங்குபடுத்துகிறோம்; அது கவிதையாகிறது. இதுதானே கவிதையாக்கம், இதை எடுத்துப் பேச இயலுமா என்று தயக்கமாக இருக்கிறது.

ஆனாலும், ஒரு விஷயம் கவிதையாவதற்கு மத்தியில் பலபடித்தான நிலைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன; அவை முழுக்க ஸ்தூலமானவையும் அல்ல; அதே சமயத்தில் அப்படியொன்றும் அருபமானவையும் அல்ல.

இப்படி ஒரு மாயத்தன்மை கொண்ட கவிதையாக்கம் குறித்துச் சரியாகச் சொல்லவேண்டுமே என்று யோசனையாக இருக்கிறது; மனமறியாமலே பொய் சொல்லும்படியாகி விடக் கூடாதே என்று பயமாக இருக்கிறது; திட்டவாட்டமாகவோ தீர்க்கமாகவோ இது இப்படித்தான் என்று சொல்ல முடியுமா என்று சந்தேகம் வருகிறது; இந்த ரீதியில் இங்கே என்னால் முடிந்தவரைக்கும் சொல்கிறேன்.

அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதும் மனித இயல்புகள்; இந்த அடிப்படையான மனித இயல்புகளே கவிதைக்கும் ஆதாரமாக அமைகின்றன; இவையே என் கவிதைக்கும் மூலங்கள்.

இயல்பாகவும் பழக்கம் காரணமாக ஒரு நல்ல வெளியீட்டுக் கருவியாக அமைந்திருக்கிற மொழி, குழந்தைப் பருவத்திலேயே அறிமுகமாகிவிடுவதனால் சுலபத்திலேயே தேர்ச்சிபெறவும் வாய்ப்புள்ளதாகவும் இருக்கிறது. இதனாலேயே என் அனுபவப் பகிர்வுகளுக்கும் உணர்வு வெளியீடுகளுக்கும் மொழியைத் தெரிவு செய்து கொண்டேன்.

இரண்டாயிரமாண்டு நீண்ட நெடிய மரபுகொண்ட நமது தமிழ்க்கவிதை பரப்பில் பல வகையான விஷயங்கள், பல்வேறுவிதமான வடிவங்கள் ஆயிரக் கணக்கான உத்திமுறைகள், சொல்லும் விதங்கள், சோதனை முயற்சிகள் என்றெல்லாம் காணக்கிடக்கின்றன; இந்த விசேஷ அம்சம் என்னைப் பெரிதும் ஆட்கொள்கிறது.

தவிரவும், சுருக்கமாகச் சொல்வதற்கும் சோதனைமுயற்சிகளுக்கும் கவிதையில்தான் பிரகாசமான வாய்ப்புகள் இருப்பதாக உணர்கிறேன்; இவ்வளவுக்கும் மேலாக, அடிப்படையில் மரபுவழிப்பட்ட மனம் எனக்கு; தனிப்பட்ட ஒரு விஷயம், நான் கொஞ்சம் சொகுசானவன் என்பதும், கவிதை சாதனத்தை வரித்துக்கொண்டதற்கு இவையே காரணங்கள்.

இந்த நாற்பத்திரண்டு வயதுக்குள் நான் வாழ்க்கையில் எல்லாவிதமான அனுபவங்களுக்கும் ஆளாகியிருக்கிறேன்; மிக மேலான நிலையிலிருந்து மிகக் கேவலமான ஸ்திதி வரை எல்லாம் எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன; நான் தேடிப் போகாமலேயே பரந்து பட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்கள் என்னை வந்தடைந்தன.

விவரம் தெரியாத வயதிலேயே வெளியுலகைத் தெரிந்துகொள்ளும் படியாக வாழ்க்கை அமைந்து விட்டது. மனிகைக்கடை, சித்தாள், மெத்தைக்கடை, லாண்டிரி, காயலாள் கடை, ஓட்டல் க்ளீனர், என்றெல்லாம் குழந்தைப் பருவத்திலேயே பிழைப்பு நடத்த வேண்டியிருந்த சூழ்நிலையில் யதார்த்தங்கள் சுலபமாகப் பிடிபட்டுப் போயிற்று.

வளர்ந்து ஆளானபின்னும், ஓட்டல் சர்வர், நஸ்தக வியாபாரம், பொருட்காட்சியில் 'தம்போலா' கேஷியர், பத்திரிகைகளில் ப்ரூப் - ரீடர், ரிப்போர்டர், சப் - எடிட்டர் என்று வாழ்வின் பல முகச் சாயல்களையும் பார்க்கிற வாய்ப்புகள் கிடைத்தன.

இவ்வளவும் என்னைக் கூர்மைப் படுத்தின; நுட்பமாக்கின; தீட்சணயப் படுத்தின; தீர்க்கத்தை ஏற்படுத்தின.

**கவிதை
ஆக்கம்**

எனது அனுபவங்களைச் சொல்லவே நான் கவிதை எழுதும்படியாயிற்று; எனது உணர்வுகள் என்னைக் கவிஞரானாகின்றன.

என் கவிதைகள் யாவும் யதார்த்தத்தன்மை கொண்டிருப்பதற்கும் நெருக்கடியைக் காட்டுவதற்கும் கசப்படிப்பதற்கும் கூட இந்த அனுபவங்களைத் தான் சொல்லவேண்டும்.

அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் சொல்லிச் சொல்லி, புத்திக்கும் மனசுக்கும் இதுதான் சரியென்று பட்டுப் பட்டு, அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் சொல்லவேதே கவிதை என்ற கோட்பாடு எனக்கு.

என் கவிதைக் கோட்பாடு எளிமை - யானது; கவிதை, பாசாங்கற்றதாக இருக்க வேண்டும்; கவிப்பொருளுக்கு உண்மையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்; தமிழ்த்தன்மை உள்ளதாக இருக்க வேண்டும்; தமிழ்வாழ்வை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; பாதிக்கிற அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் நேர்மையாக முன்வைக்க வேண்டும்; இன்றைய வாழ்க்கையின் சிக்கல்களையும் பின்னல்களையும் உள்ளது உள்ளபடி சொல்லவேண்டும்.

கவிதையைக் கவிதைக்காக மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும்; தத்துவத்துக்காகவோ, பிரசாரத்துக்காகவோ, தான் விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் சித்தாந்தம் மற்றும் கோட்பாடுகளுக்காகவோ பலியிட்டு விடக்கூடாது.

சாராம்சம், வடிவம், கட்டமைப்பு, உத்திவிசேஷம், செய்திறன் எல்லாவற்றிலும் கவிஞரின் ஆளுமை தெரியும்படியான தனித்தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டும்.

என் கவிதைகளுக்கு மூலம், உள்ளுணர்வு இது, வாழ்நிலையிலிருந்து வரலாம்; வாழ்வனுபவத்தில் தோன்றலாம்; நிகழ்வுகளின் தாக்கத்தில் நேரலாம்; சிந்தனையினாலோ கல்வி - கேள்விஞானத்தினாலோ உண்டாகலாம் எந்த விதத்திலும் உள்ளுணர்வே என் கவிதைகளுக்கு ஊற்றுக்கண்ணும் தோற்று - வாயுமாக இருக்கிறது.

வாழ்நிலைகளைத் துல்லியமாகக் கணிப்பதும், வாழ்க்கையனுபவங்களை இனம் கண்டுகொள்வதும், மனஎழுச்சிகளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதும், நிகழ்வுகளைப் பரிசீலனை செய்வதும் - இவற்றையெல்லாம் வார்த்தைப்படுத்த

துவதும் கூட உள்ளுணர்வுதான் என்று சொல்ல வேண்டும்

கவிதையாக்கத்தின் வகைப்படுத்தலும் தொகைப்படுத்தலும் உள்ளுணர்விலிருந்தே முனைவிடுகின்றன.

ஒரு கவிஞன் என்ற முறையில் உள்ளுணர்வைப் பிரதானப்படுத்திப் பேசுவதை உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

என்னுடைய கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை தன்னெழுச்சியாகத் தோன்றியவைதான்; இப்படி ஒரு மனவேகத்தில் தோன்றிய கவிதைகளை வரிவடிவமாக்க மெனக்கெட வேண்டியிருந்ததில்லை; மாறாக, சமயங்களில், பிரயாசைப்பட்டு இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு வரும் படியும் ஆகியிருக்கிறது; அடித்துத் திருத்தி எழுதி முடிக்கும்படியும் இருந்திருக்கிறது.

பெரும்பாலும், என் கவிதையாக்கம் மனசுள்ளேயே நடந்து விடுகிறது; சில வேளைகளில் நினைப்பதும் எழுதுவதுமாகவும் இருப்பதுண்டு; சில சமயங்களில் ஏதோ சில வரிகள் மட்டும் அடைபட்டு இருக்கும்; பின்பு எப்போதாவது யோசித்து யோசித்தும் எழுதும்படியும் நேர்வதுண்டு.

தோன்றியதும் சரசரவென்று எழுதி விட்ட கவிதைகள் தான் அதிகம்; நான் நல்ல கவிதைகள் என்று நம்புவதும், எனக்குப் பெயர் வாங்கித் தந்ததும் இதுபோல எழுதியவைதான்.

விஷயத்தின் பாதிப்பிலிருந்து மீள்வதற்குள்ளேயே அநேகம் கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறேன்; உறுத்திக் கொண்டேயிருந்து என்றைக்கோ ஒரு நாளும் எழுதியிருக்கிறேன்.

ஆழமாகப் பாதித்த ஒரு உணர்வோ அனுபவமோ எப்போதாவது எப்படியாவது கவிதையில் வந்துவிடும். மனசின் அடியாழத்திலிருந்து குதித்து வந்த கவிதைகளும் உண்டு.

ஒரு கவிப்பொருளை அநேகமாக நான் வரிகளாகவே யோசித்து விடுகிறேன்; கவிதையின் விஷயம், முதலில் மனசில் ஏதோ இரண்டு வரிகளில் ஆரம்பம் கொண்டு விடுகிறது; அதைத் தொடர்ந்து அதன் சார்பு அம்சங்களை மனசு யோசிக்க யோசிக்க-அடுத்தடுத்த வரிகளும்-ஒரேமூச்சிலோ, பகுதி-பகுதியாகவோ-வந்து கூடிவிடுகின்றன; வடிவமும் சொல்லும் விதமும் கூடவே அமைந்து விடுகின்றன. கிட்டத்தட்ட, முழுக் கவிதையும் இப்படித்தான் உருக்

கொள்கிறது. ஆரம்பத்திலிருந்தே இப்படி ஒரு மனப்பழக்கம் இருக்கிறது. எனக்கு முழுமையாக மனசில் எழுத முடியாத கவிதைகள், ஏதோ ஒரு வகையில் முழுமையில்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

அதிகபட்சமாக நான் செய்வதெல்லாம், வரிகளை நீக்குவது-சேர்ப்பது, பொருத்தமான வார்த்தைகள்தானா-என்று கவனிப்பது, தலைப்பு வைப்பது இப்படித்தான் இருக்கும்.

ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்; கவிதையைச் செய்ய முடியாது; அப்படி வலிந்து கட்டிக் கொண்டு செய்தால், அது செய்யுள் போலாகும்; வாக்குமுலமாகப் போகும்; செய்தது என்பதைக் காண்பித்துக் கொடுத்துவிடும்.

கூடுமானவரைக்கும், எதுகை-மோனைகள் இருக்கிற மாதிரியும், உள்ளமிழ்ந்த ஓசை நயம் இருக்கிற மாதிரியும் எழுதுகிற தன்மை எனக்குள் படிந்து போயிருக்கிறது.

யாப்பை உதறியபோதே, அதன் ஓசை நயத்தையும் இழந்து விட்ட நவீன கவிதைக்கு, என்னளவில், வேறுவிதத்தில் ஒரு அமைப்பு உண்டாக்குவது இப்படித்தான் சாத்தியமாகியது.

இந்த வகையில் தமிழ்-திராவிட மரபு கொண்டவை என் கவிதைகள்.

வாழ்வின் அடிப்படையான அம்சங்கள், ரம்மியமான பொருள்கள், அபூர்வமான விஷயங்கள் இப்படி நான் மனதைப் பறிகொடுத்தவை என் கவிதையாகியிருக்கின்றன.

சிவன்-சக்தி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, கோயில், சைவ சமயம் சார்ந்தவை, பஞ்சபூதங்கள், அருவி, நதி, வீடு, குடும்பம், பெண், போதை — சட்டென்று ஞாபகத்துக்கு வருவதைச் சொன்னேன்.

இதே போல, வாழ்வின் யதார்த்தங்கள், சமகால நெருக்கடிகள், தார்மிக அவஸ்தைகள், சமூக ஸ்திதிகள் இவையே நிறையவும் என் கவிப்பொருளாகியிருக்கின்றன.

இவற்றில் மிகுதியும் தன் வரலாற்றின் ஊடே பேசப்பட்டிருக்கின்றன நான் சார்ந்திருக்கும் மத்தியதர வர்க்கத் தன்மைகள், குணங்கள் அதிகம் தெரியும்.

இங்கே எனக்குப் பிடித்த சில கவிதைகளின் தோற்றத்தைப்பற்றிச் சொல்வதி

லிருந்து, என் கவிதை-யாக்கத்தையும் தெரிவிக்க முடியுமென்று நம்புகிறேன்.

துடியான சிறு தெய்வம் கருப்பசாமி; மௌனமே உருவான சைவ சமயக் கடவுள் தக்ஷிணாமூர்த்தி. ஒன்றுக் கொன்று முரணான இந்த இரண்டு தெய்வங்களின் தன்மைகளும் எனக்குப் பிடிக்கும்.

ஒரு காலத்தில் நான் வேகமும் தீவிரமான உணர்வுகளும் கொண்டிருந்தேன்; வாழ்க்கை அலைக்கழிவுகளில் பின்னாளில் ஒடுங்கிப்போய்விட்டேன்-இந்த சுய முரணா-சிதைவு-என் உணர்வில் ஒரு உறுத்தலாக இருந்து கொண்டிருந்தது. இந்த மனநிலையில் எழுதியதுதான் 'தக்ஷிணாமூர்த்தியான...' என்ற கவிதை.

முற்றிலும் சுயசரித்தன்மையுள்ள இக்கவிதை ஆரம்ப காலத்தில் எழுதப்பட்டது; என் வாழ்க்கை அனுபவத்தையும் அன்றைய ஸ்திதியையும் பதிந்து வைத்திருக்கிறேன்.

முதலிரண்டு வரிகளில் கவிதை தொடக்கம் கொண்டுவிட்டது; மற்ற வரிகள் தன்னைப்போல் வந்துவிட்டன; மெனக்கெடாமல் எழுதிவிட்டேன்.

மாமிசம் தின்னாமல்
சுருட்டுப் பிடிக்காமல்
பட்டையடிக்காமல்
உக்ரம் கொண்டு
சன்னதம் வந்தாடும்
துடியான கருப்பசாமி
இடையில் நெடுங்காலம்
கொடைவராதது பொருமல்
பதினெட்டாம்படி விட்டிறங்கி
ஊர் ஊராகச் சுற்றியலைந்து
மனிதருக்கு வாழ்க்கையும்
உலகமும் கண்டுதேறி
அமைதி கவிய
திரும்பி வந்தமரும்
கடந்தகால கைத்தநினைவுகள்

வருத்தவும்

எதிர்கால நிச்சயமின்மை

உறுத்தவும்.

(‘ஆகாசம் நீலநிறம்; பக்கம்:9)

சின்ன வயதிலேயே வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் இறங்கிவிட்டதில், அதில் நிராசைகளும் தோல்விகளும் கண்டுவிட்டதனால், எனக்குள் எப்போதுமே சலிப்பும் விரக்தியும் கவிந்திருக்கும், முன்பெல்லாம்; இதன் உச்சமாக தற்கொலை உணர்வும் தோன்றுவதுண்டு.

கவிதை
ஆக்கம்

கவிதை
ஆக்கம்

பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன், வேலையில்லாத இளைஞனாக இருந்த சமயம், தினசரி சாயங்கால நேரம் 'வாக்கிங்' போய்வருவது வழக்கம்.

சாலையோரத்தில் நின்ற பட்டுப் போன மரம் ஒன்று அப்போது தவறாமல் என் பார்வையில் படும்; அந்த மரத்தின் நிலையும் என் நிலையும் ஒன்று என்பது போல எனக்குத் தோன்றும்; அந்த மரத்தைக் கடந்து செல்லும் போதெல்லாம் எரிச்சல்வரும். 'இதை வெட்டிச் சாயக்காமல், எதற்காக விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்' என்றுதான் நினைப்பு ஏற்படும்.

ஒரு நாள் அந்தியில் வீடு திரும்பும்-போதுதான் பார்க்க வாய்த்தது; சில கிளிகள் பறந்துவந்து அந்த மரத்தில் இருந்த ஒரு பொந்துக்குள் புகுந்தன.

பட்டமரம், கிளிகளுக்கு வசிப்பிடமாக இருப்பதை அறிந்ததும் எனக்குள் ஒரு சிலிர்ப்பு. அது எனக்கே ஆறுதலும் சமாதானமும் சொல்வதாகப்பட்டது. இப்படி மனஉணர்வில் தோன்றியது 'வெள்ளிவிழா' கவிதை.

கவிதையில் நான்-எனது என்று வந்துவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தேன்; விவரணங்களை வேண்டுமென்றே தவிர்த்தேன்; கடைசி இரண்டு வரிகளை மட்டும் மாற்றிப் போட்டேன்; என் வயதையே தலைப்பாக வைத்தேன்; பூடகமாக இருப்பதற்காகத் தான் இவ்வளவு பாடுகளும்

பட்ட மரமொன்று
லோகாயதப் பார்வையில்
வெட்டுண்டால்...
கிளிப்பொந்தும்
குருவிக் கூடும்
குலைத்து விட
மாற்றி விட
மாலைப் பொழுதில்
கண்ணில் பட்ட...

('ஆகாசம் நீல நிறம்'. பக்கம்:37)

ஐந்தாறு வருஷங்களுக்கு முன், சென்னையில் ஒரு கோயில் கட்டி, கும்பாபிஷேகம் செய்தார்கள்; அதையொட்டி, ஒரு மலரும் வெளியிட்டார்கள்; அதில் எனக்குப் பிழை திருத்தும் வேலை.

சமயாச்சார்யார்கள், நகரப் பிரமுகர்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் கட்டுரைகள், வாழ்த்துச் செய்திகள் சேகரிக்கப்பட்டன. மலர்ப் பொறுப்பாளர் தினமும் 'கார்' எடுத்துக் கொண்டு. எல்லோரை

யும் போய்ப் பார்த்துக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு வருவார்; கூடவே நானும் போக வேண்டும்.

ஒரு நாள் பிரபலமான சாமியார் ஒரு வரைப் பார்க்கப் போயிருந்தோம்; அந்த சாமியார் வாழ்த்துச் செய்தியைச் சொல்லச் சொல்லப் பொறுப்பாளர் எழுதிக் கொண்டார்; எழுதியதைச் சாமியார் படித்துக் காட்டச் சொன்னார்; இவர் படித்துக் காண்பித்தார். சாமியாருக்கு ஏக சந்தோஷம்; மறுபடியும் ஒரு முறை படிக்கச் சொன்னார்.

"நல்லா வந்திருக்கு இல்லை; அருமையா அமைஞ்சிருக்கு" என்று தனக்குத் தானே சிலாகித்துக் கொண்டார். இவ்வளவுக்கும் அந்த வாசகம், மறைமலையடிகளாரின் வாக்கியம் மாதிரி நீளமாக இருந்தது. உள்ளேயிருந்து அவருடைய 'பிளாக்' ஒன்று எடுத்துக் கொடுக்கச் சொன்னார். எல்லாம் முடிந்தது.

மலர்ப் பொறுப்பாளருக்கு அந்த சாமியாரின் அருளில் ரொம்ப நம்பிக்கை. அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்; மற்ற சாமியார்கள் பற்றிப் பேச்சு வந்தது; அந்த சாமியார் ஒவ்வொரு வரையும் நிராகரித்துக் கொண்டே வந்தார்.

"அவரு சித்தெல்லாம் விளையாடுறார்; அதெல்லாம் கூடாது; இவரு இப்படி..." என்று அந்த சாமியார் பேசிவது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

இதேபோல, அரசியல், கலை—இலக்கியம், பொது வாழ்க்கை என்று வேறு வேறு துறைகளில் முன்னணியில் இருப்பவர்கள் ஒரு வரையொருவர் விமர்சித்துப் பேசுவதை நான் ஏற்கெனவே கேட்டிருக்கிறேன்; சமயத் துறையிலும் இப்படித்தான் எனது மனசுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஆறுமாதங்கள் கழித்து, ஓய்வாக இருக்கும் போது இதை எழுதிப் பார்த்தேன்; ரொம்ப வேலை வாங்கியது. பொறுமை, தொழில் போட்டி, புலமைக் காய்ச்சல் எல்லாமே உயர்ந்த மனிதர்களிடமும் இருப்பதைக் கூடக்குறைச்சல் இல்லாமல் கொண்டு வர வேண்டும் என்று அக்கறை காட்டினேன்; கிண்டலாகவோ எள்ளலாகவோ போய்விடக் கூடாது என்று சிரத்தையெடுத்துக் கொண்டேன்; 'ஸ்வாமிகள்' ஒன்றவார்த்தை திரும்பத் திரும்ப வருகிற மாதிரி அமைத்தேன்; விஷயத்தைச் சரியாகச் சொல்வதற்குச் செய்திறன்

முக்கியம் என்பதை உணர்ந்து செய்
தேன்; ஸ்வாமிகளைக் குறியீடாக
வைத்து, பூமியில் காலங்காலமாக
இருந்து கொண்டிருக்கும் பொதுவான
ஒரு தன்மையைச் சொல்லும் என்னோக்
கம் பூரணமாக நிறைவேறி விட்டது.
உண்மையானவர்களைப் புரிந்து
கொள்ள முடியாத ஜனங்களின் நிலை
யைச் சொல்லிக் கவிதையை முடித்
தேன்.

எல்லாமே

தீகைபெற்று

பட்டங்கட்ட

பரிபாலனம் செய்துவரும் ஸ்வாமிகள்
தாம்

ஆனால்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகளுக்கும்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகளிடம்

ஒவ்வொரு வகையில் மனஸ்தாபம்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகளுக்கும்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகள் மேல்

ஒவ்வொரு முறையில் விமர்சனம்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகளும்

ஒவ்வொரு ஸ்வாமிகளுக்கும்

ஒவ்வொரு விதத்தில் ஸ்வாமிகளே

இல்லை

தன்னையறிந்து கடந்து

முழுமையடைந்து நின்று

இயற்கை தெளிந்துகண்டு

உண்மையுணர்ந்து கொண்ட

பிரபஞ்சஸ்வாமிகள் மட்டும்

பிழைத்தால் போதுமென்று

பிடிபடாமல் போயிற்று தலைமறைவாக

வானத்தில் நகைத்ரமாகி ஜவலிக்கிற

தென்று வார்த்தையாடிக் கொண்டன

சில ஜனங்கள் புற்றுக்குள் பாம்பாகி

ஒடுங்கிற்றென்று பரவசப்பட்டுக்

கொண்டன சில ஜனங்கள்.

(‘ஊருங்காலம்’ பக்கம் : 42.)

என் வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து

எனக்குப்பட்டது - இந்த உலகின் எல்

லாமே ஒரு அமைப்புக்குள் கொண்டு

வரப்பட்டு விட்டன; நியமத்துக்குள்

வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ‘சிஸ்டமா’க்

கப்பட்டுவிட்டன.

இதை மீற முடியாது; இதிலிருந்து

வில்லக முடியாது; அந்த அளவுக்கு

இறுக்கமாக இருக்கிறது. இதில்

பொருத்திக்கொள்வதே செளகரியம்;

நிம்மதி. மீறுகிறவர்கள் எதிர்கொள்

வது அழிவு; குழப்பம். இது பெரும்

பான்மைக்கான விதி. ஆனால்,

அமைப்புக்குள் மனம் ஒன்றாகு

பொருத்திக்கொள்வது முழு வாழ்வா

காது; அப்போது நமது இருப்பு என்

பதே பராமரிப்பாக முடிந்துபோகிறது.

‘லௌகிக வாழ்க்கை வேண்டுமா,
அமைப்புக்குள் இரு; வெளியே
போனால் தொலைந்தாய்’ என்று
சமூகம் பயமுறுத்துகிறது; நிபந்தனை
விதித்திருக்கிறது. நாம் எல்லோரும்
இதை ஏற்றுக் கொண்டு, லௌகிக
வாழ்க்கை நடத்தி வருகிறோம். இதில்
நம் பயம் அழிந்து போகிறது; நம்மில்
பெரும்பாலோர் காணாமல் போய்
விடுகிறோம்.

இந்த முரண் ஏற்படுத்திய வேதனை
யில் தோன்றியது “தெய்வமும் ஐதிகத்
தில் வாழும்” என்று, சின்ன வயதில்
எங்கள் ஊர் நெல்லையப்பர் கோயில்
என்னில் உண்டுபண்ணியிருந்த மனப்
பதிவுகளை ஏற்கெனவே ஒரு குறுங்
கவிதை வரிகளாக்கி வைத்திருந்தேன்;
தொடர்ந்து, கோயில் பற்றிய என்
ஞாபகங்களை அர்த்த பாவத்தில்
விவரித்து - அடித்துத் திருத்தி - எழுதி
னேன்; செய்திறனை நம்பிச் செய்
தேன்.

கருத்தாக்கம், கவிதைப் பொருளா
கிறது என்பதனால், கவிதை வறட்சி
யாகி விடக்கூடாது என்று எச்சரிக்கை
யாக இருந்தேன்; ‘கோயிலுக்கு’
கவிதையின் கதை இதுதான்.

வாசல்

நான்கு

சந்நிதி

இரண்டு

சுயம்புலிங்கம்

சொல்ல ஒரு விசேஷம்

அம்மன்

அழகு சுமந்தவள்

ஐந்து கால

பூஜை தைவேத்யம்

பள்ளியறையில்

பாலும் பழமும்

ஸ்தல விருஷும் பிரகாரம்

நந்தவனம் பொற்றாமரைக்குளம்

வசந்தோற்சவம் தேரோட்டம்

நவராத்திரி சிவராத்திரி

பட்டர் சொல்லும் மந்திரம்

ஓதுவார் பாடும் தேவார திருவாசகம்

சேர்த்து வைத்த சொத்து

வந்து சேரும் குத்தகை

ஆகம:3 ஆசாரம்

தவறாத நியமம்

தெய்வமும்

ஐதிகத்தில் வாழும்.

(‘உள்வாங்கும் உலகம்.’

பக்கம் : 10, 11.)

வாழ்க்கைப் பார்வையில் மனவேகம்,

ஆத்ம விசாரமாக மாற்றம் பெறும்

**கவிதை
ஆக்கம்**

என் கவிதைகளுக்கு 'எடிட்டிங்'கும் திரும்ப எழுதுதலும் தவிர்க்க முடியாதவையாகி விடுகின்றன. பிரதியெடுக்கும் போதெல்லாம் வார்த்தைகளை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதோ, திருத்திக்கொண்டிருப்பதோ கூட உண்டு.

போது, உணர்வுகளும் தத்துவக் கோலம் கொண்டு விடுகின்றன என்பது என் அனுபவம்.

ஒரு கவிஞன் தன்னியல்பாகவே சிந்தனையாளனாகவும் இருக்கிறான்; தனக்கு வாய்க்கப்பெற்ற உள்நுணர்வினால் விஷயங்களை யூகித்து அறிந்து கொள்கிறான்; தர்க்கரீதியாகவோ காரண - காரியங்கள் வழியாகவோ அல்லாமல், புலன்கூர்மை காரணமாகவே சூட்சுமமாக உணர்ந்து கொள்கிறான். ஒரு கட்டத்துக்குப் பிறகு, யதார்த்தங்கள் வெறும் விழுதுகள் தான் என்று கண்டுகொள்கிறான்; அடிப்படையான உண்மைகள் என்கிற வேர்கள் அவனுக்கு மலைப்பைத் தருகின்றன; அப்போது, உணர்வுக்கொந்தளிப்புகள் அடங்கி, தத்துவப் பார்வை ஏற்பட்டு விடுகிறது; சமவெளியில் இறங்கிய நதிபோல ஆகிறது அவன் கவிதை. என் சமீபத்திய கவிதைகளில் பலவும் அது போலத்தான். இங்கே இரண்டு எடுத்துக்காட்டுகள் :

இதிகாசமும்
வரிகளாலானது
வரிகளையுடைத்தால்
வாக்கியங்கள்
வாக்கியங்களை முறித்தால்
வார்த்தைகள்
வார்த்தைகளைப் பிரித்தால்
எழுத்துகள்
எழுத்தில்
என்ன இருக்கிறது.

('உள்வாங்கும் உலகம்' பக்கம் : 36.)

எதிக்கு

செம்பருத்திப் பூவின் நிறம்
செண்பகப்பூவின் மணம்
செவ்வந்திப்பூவின் குணம்.

('உள்வாங்கும் உலகம்:பக்கம்:53)

உள்ளுணர்வை அதிகம் நம்புகிற ஒருவன் செய்திறனில் அவ்வளவாக அக்கறை காட்டாமல் இருப்பதுதான் இயற்கை; ஆனால், கவிஞன் என்று ஸ்திரீப்பட்டுவிட்ட பிறகும் அப்படியே இருக்க முடியாது; மேலும், கவிதையைச் செழுமைப்-படுத்தச் செய்கிறன் கட்டாயத் தேவை; செய்திறன் இல்லா

மல், சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்வது சாத்தியமில்லை; சமீபகாலமாக, செய்திறன் இல்லாமல் நான் எழுதுவது இல்லை.

பெரும்பாலும், ஒரு மன அவசரத்தில் எழுதுவதே என் இயல்பு என்பதாலும், சமயங்களில், எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என்ற பேராசையினாலும், என் கவிதைகளுக்கு 'எடிட்டிங்'கும் திரும்ப எழுதுதலும் தவிர்க்க முடியாதவையாகி விடுகின்றன பிரதியெடுக்கும் போதெல்லாம் வார்த்தைகளை மாற்றிக் கொண்டிருப்பதோ, திருத்திக் கொண்டிருப்பதோ கூட உண்டு.

பொதுவாக, உத்திகளிலும் கட்டமைப்பிலும் பெரிதாக ஒன்றும் ஈடுபாடு காட்டுவதில்லை; தன்போக்கில் விட்டுவிடுவது தான் என் போக்கு; வார்த்தைகளை மட்டுமே நம்பிக் கவிதை சொல்லும் மரபின் செல்வாக்கு இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்; இதனால்தானோ என்னவோ, என் கவிதைகள் நேரடித் தன்மை கொண்டதாகவும், எளிமையானதாகவும், எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த எல்லோருக்கும் புரியக் கூடியதாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

இதுவரை சொல்லியதெல்லாம் குறிப்புகள்தான்; மேற்கொண்டு, விஸ்தாரமாக, முழுமையாகச் சொல்லச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது; நேரமும் இடமும் கிடைக்கும்போது தொடர வேண்டும்.

[கடந்த ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம், குற்றாலத்தில் நடைபெற்ற முதல் கவிதைப்பட்டறையில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரையை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, தேவையான திருத்தங்கள்-மாற்றங்கள் செய்து எழுதியது.

இப்படி ஒரு கட்டுரை எழுதுகிற வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தந்த 'பதிவுகள்' பிரம்மராஜன், காலாபிரியாவுக்கும், கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துப் பார்த்து ஆலோசனைகள் கூறிய நண்பர் தா. மணிக்கும் நன்றி தெரிவிக்காமல் இருக்கமுடியாது.]

தமிழ்முக்குப் புதிய காற்றைக் கொணரும்

சாளரம்

முதல் வெளியீடு

சுந்தரையா
எழுதிய

வீரத் தெலங்கானா

ஆயுதப் போராட்டமும் அதன் படிப்பினைகளும்

தமிழ்ப் பதிப்பாசிரியர் : தியாகு

ஐலை இறுதியில் நூல் வெளிவருகிறது

விபரங்களுக்கு

சாளரம், 12, முதல் பிரதான சாலை, நேருநகர், அடையாறு, சென்னை-20.

‘போர்நிறுத்தம் செய்து புலிகளுடன் பேசுங்கள்’ என பலமுறை வலியுறுத்தினோம் இந்தியா பொருட்படுத்தவில்லை ‘வீரகேசரி’ நாளிதழுக்கு சங்கர் பேட்டி

வெள்ளமும், மண் சரிவுகளுமாக நெருக்கடி மேகங்கள் கவிந்திருக்கும் வேளை இது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஈரோஸ் அமைப்பின் முக்கிய தலைவரான தி. சங்கர்ராஜியை பத்துப் பதில்களுக்காக சந்தித்தேன்.

இந்த சந்திப்பின்போது அந்த அமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான தி. எட்வேர்ட், தி. பரராஜசிங்கம், திரு. ரட்ண ராஜா, பஸீர் மாஸ்டர் ஆகியோர் கூட இருந்தனர்.

1. கேள்வி : கடந்த சில தினங்களுக்கு முன்னர் ஜனாதிபதியை சந்தித்தீர்கள், அல்லவா...

சங்கர் : ஆம்! மிகுதியாக உள்ள 26 தமிழ் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்வது தொடர்பாக பேசினோம். இம்மாத இறுதிக்குள் அனைவரையும் விடுதலை செய்ய ஜனாதிபதி இணங்கியுள்ளார். இது தொடர்பான நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுமாறு பாதுகாப்பு அமைச்சுக்கு அவர் உத்தரவிட்டுள்ளார். அனைத்து தமிழ் அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்யப் பட்ட பின்னர்தான் பாராளுமன்றம் செல்வது தொடர்பாக நாம் தீர்மானிக்க முடியும்.

2. கேள்வி : ஜூன் 9ஆம் திகதிக்குமுன்னர் மூன்று மாதங்கள், ஈரோஸ் எம்பிக்கள் பாராளுமன்றத்தில் சத்திய பிரமாணம் செய்யாதது காரணமாக புதியவர்களை நியமிக்க நேரிட்டுள்ளதே?

சங்கர் : ஆம் பாராளுமன்றச் செயலாளர் நாயகம் தோ்தல்கள் ஆணையாளருக்கு அறிவித்தவுடன் அவர் சுயேச்சைக்குழு தலைவர்களுக்கு தெரிவிப்பார். பின்னர் அதே பிரதிநிதிகளை (சில மாற்றம் தவிர) மீண்டும் நியமித்து அறிவிக்கப்படும் சுயேச்சையாகத் தெரிவாகியவர்கள் அனைவரும் ஈழவர் ஜனநாயக முன்னணிக் கட்சியில் இணைந்து விட்டனர்.

3. கேள்வி : தாங்களும் பாலகுமாரும் பாராளுமன்றம் செல்ல வேண்டும் என்று பலர் எதிர்பார்க்கின்றனர். இது தொடர்பாக...?

சங்கர் : அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் போது இருவரில் ஒருவர் நியமனமாவர்.

4. கேள்வி : ஜனாதிபதியைச் சந்திக்கும் போது இந்திய இராணுவம் பற்றி பேசினீர்களா?

சங்கர் : அப்பேச்சு எழவில்லை. எமது கருத்து என்னவென்றால், வடகிழக்கு இணைக்கப்படவில்லை. மாநிலங்களுக்கு போதிய அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு பாதுகாப்பில்லை. இந்நிலையில் வெளியேற்றமானது மக்களை நட்டாற்றில் விட்டது போலாகி விடும். எனவே இதற்கு முன்னர் சகல தரப்பினருடனும் பேசி வெளியேற்றம் அமைய வேண்டும்.

5. கேள்வி : புலிகள் - அரசு பேச்சில் தீர்வு ஏற்பட்டால் உங்கள் நிலை என்ன?

சங்கர் : ஒப்பந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட வகைகளில் பெரும்பாலானவை நடைபெறாதபோது புதிய பேச்சு மூலமாக ஏற்படும் நன்மை வர வேற்க வேண்டியதே.

இப்பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பத்திலே ஆதரித்தவர்கள் நாம்.

6. கேள்வி : வடகிழக்கு மாகாண அரசின் நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக கூறுவதென்ன?

சங்கர் : வெறுமை. அதிகாரம் வழங்கப்படாதது! உட்பட பல விஷயங்கள் “வெறுமைக்குள் அடக்கம்.”

7. கேள்வி : பாராளுமன்றம் செல்வதென்று முடிவெடுக்கு முன்னர் புலிகளுடன் ஆலோசிப்பீர்களா?

சங்கர் : ஆம். களத்தில் நின்று போராடுவோரின் ஆலோசனை மிக அவசியமே!

8. கேள்வி : புலிகள் - இந்திய பேச்சுக்கு சாத்தியங்கள் உள்ளதா?

சங்கர் : மிகக் குறைவு.

9. கேள்வி : அனைத்து தமிழ் குழுக்களையும் இணைக்கும் பணியில் இறங்க மாட்டீர்களா...

வடக்கு - கிழக்கு - மலையகம் கொண்டதாக நமது அரசியல் கோரிக்கை அமையவேண்டும் பி. பி. ஸி.க்கு 'ஈரோஸ்' சங்கர் பேட்டி

“வடக்கு, கிழக்கு, மலையகத்தைக் கொண்டதாக நமது அரசியல் கோரிக்கை இருந்தால்தான் ஈழத் தமிழர் பிரச்சனைக்கு ஒட்டுமொத்தமான தீர்வைக் காணலாம்” என்று ‘ஈரோஸ்’ சங்கர் தெரிவித்தார்.

லண்டன் பி. பி. ஸி. தமிழோசை நிகழ்ச்சிக்கு வழங்கிய பேட்டியொன்றிலேயே அவர் இவ்வாறு கூறினார்.

நேற்று முன்தினம் ஒலிபரப்பான மேற்படி பேட்டியில் திரு. சங்கர் மேலும் கூறியதாவது:

“இலங்கை வாழ் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என்ற எல்லைக்குள் ஒரு தேசிய அந்தஸ்தை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும்.

“பேச்சுவார்த்தை மூலம் இடைக்காலத் தீர்வு (87-ம் ஆண்டு இடைக்கால நிர்வாகம்) அதனையொட்டிய அதிகாரம் என்கிற ஒரு தீர்வை விடுதலைப்புலிகள் பேச்சுவார்த்தை மூலம் கொண்டுவருவது நல்லது. அந்த அடிப்படையில் இந்தப் பேச்சுவார்த்தை நடக்கலாம். ஆனால் புலிகள் தங்களுடைய குறிக்கோளை முற்றுமுழுதாக விட்டு விட்டு இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று நான் கருதவில்லை.

“இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் மூலம் ஒரு வகையிலாவது பரிகாரம் காணலாம் என்ற முயற்சி எங்களைப் பொறுத்த வகையில் கைகூடவில்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

“இந்த உடன்பாட்டின் மூலம் உருவாகிய மாகாண சபையோ அந்த மாகாண சபைக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அதிகாரங்களோ அல்லது அதன்மூலம் கிடைக்கவேண்டிய பலன்களோ

சங்கர் : இதய தாகங்களில் எமக்கு இதுவும் ஒன்று. மக்கள் நல்வாழ்வுக்கே ஆயுதங்கள் ஏந்தினோம். நமக்குள் மோதுவதால் எமது மக்கள் மனநிலையில் பெரிய பாதிப்பு ஏற்படுகிறது. ஒற்றுமையைக் கொண்டுவர எம்மாலான அனைத்து முயற்சிகளும் எடுக்கப்படும்.

10. கேள்வி : இந்திய அரசின் தவறான போக்கினாலேயே அமைதிப்படை வெளியேற்றக் கோரிக்கை இலங்கையிலிருந்து எழுந்துள்ளதாக தமிழ் நாடு முதலமைச்சர் கூறியுள்ளார். தவறான போக்கு என்பதென்ன?

சங்கர் : கலைஞரின் கூற்று சரியானது. போர் நிறுத்தம் செய்து புலிகளுடன் பேசுங்கள்

இதுவரை மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இனிமேல் கிடைக்கப்போவதில்லை.

“இதனைப் பலமுறை மாகாண அரசாங்கத் தலைவர்களுக்குச்சூடச் சொல்லியிருக்கிறோம். இதற்கான அதிகாரங்களை இலங்கை அரசு எப்பொழுதுமே கொடுக்கப்போவதில்லை. இந்த நிலையில் இலங்கை அரசு மற்றும் எதுவும் கொடுக்கும் என்ற நிலையிலில்லாமல் தமிழ்ப் போராளிகள் தமிழ் அமைப்புகள் வட, கிழக்கிலிருக்கின்ற நிலைமையை உக்கிரப்படுத்தி ஒரு தமிழ்த் தேசிய சபையை உருவாக்க வேண்டிய அவசியத்தையும், அந்தத் தேசிய சபையின் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கு ஒருங்கிணைந்த கருத்தைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் நாங்கள் இந்த மக்களுக்கு நீடித்த அமைதியை முன்னெடுக்கலாம். அந்த வழியில் போனால்தான் ஒரு தீர்வு காணலாம் என்ற சூழ்நிலைக்கு நாங்கள் வந்துவிட்டோம்.

“இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் முக்கியமாக வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபை பதவி ஏற்ற பிறகும் கூட அதிகளை மீளக் குடியேற்றல் என்ற போர்வையில் பல்லாயிரக் கணக்கான சிங்களவர்களைப் புதிதாகப் பதிவுசெய்து பல இடங்களில் ஒரு போர்க்கால சூழ்நிலையின் அடிப்படையில் புதிய புதிய மாவட்டங்கள் அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது.

“வெளிநாடுகளிலுள்ள அகதிகள் திரும்பிச் செல்வதற்கான சூழ்நிலை இன்னும் ஏற்படவில்லை. இன்னும் அங்கிருந்து பல்லாயிரக் கணக்கான இளைஞர்கள் வெளிநாடு செல்வதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஈழநாடு, 31.5.89

என்று பல தடவை நாம் வலியுறுத்தினோம். இந்தியா பெரிதுபடுத்தவில்லை. கலைஞரும் இதனை வலியுறுத்தினார். நாம் மக்கள் ஆணையை பெற்ற பின்னரும், கலைஞர் ஆட்சிக்கு வந்த பிற்பாடும் இக்கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. நடைபெறவில்லை. இந்திய மத்திய அரசின் பிடிவாதம், பிரதமர் ராஜீவின் ஆலோசனைகளின் பிழையான யோசனைகள் என்பனவற்றாலேயே இலங்கை - புலிகள் பேச்சு அமைந்ததும், அமைதிப்படை வெளியேற்றக் கோரிக்கையுமாகும்.

பேட்டி கண்டவர் : அன்டன் எட்வர்ட்
- வீரகேசரி, 11.6.89

10. 6. 89

ஈழத்திலிருந்து

(1) ஈழநாடு பத்திரிகை மீண்டும் வெளி வரத் தொடங்கியுள்ளது.

(2) 1983-ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்தின் பின்னர் தொழில் ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலும் யாழ் மாவட்டத்தில் மாத்திரம் 18,000 கடற் றொழிலாளர்கள் உள்ளனர். தொழில் ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான நிவாரணப் பணம் நாலாயிரம் ரூபா இன்னமும் இவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை எனப் புகார் செய்யப்பட்டுள்ளது.

(3) சிங்கள இளைஞர்களால் பூசா தடுப்பு முகம் நிரப்பப்பட்டு வருகின்றது. தென்பகுதியில் இலங்கை ராணுவத்தினாலும், பொலிசாரினாலும் தேடுதலின் போது கைது செய்யப்படும் இளைஞர்களே மேற்படி பூசா தடுப்பு முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

(4) கடந்த இரு மாதங்களிலும் யாழ் மாவட்டத்தில் கொலைகள் அதிகரித்துள்ளன. இந்த மரணங்களில் அநேகமானவை துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயங்களால் ஏற்பட்டவை என்றும், இவை பெரும்பாலும் ஆயுதப் படை யினராலும், ஆயுதம் தாங்கிய குழுக்களினாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இம்முறை கொல்லப் பட்டவர்களில் பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளன. மற்றும் ஆயுதப் போட்டிக் குழுக்களால் மாணவர்கள் கடத்திச் சென்று சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொலை செய்யப் படுவதும் அதிகரித்துள்ளது. யாழ் மாவட்டத் தில் அதிகாரத்தில் முக்கிய பங்கு வகிப்பவர்களுக்கும், அவர்களின் முக்கிய போட்டிக் குழுவுக்குமிடையே விசித்திரமான ஆனால் கோரமான கொலைச் சம்பவங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. மல்லாகத்தில் போட்டிக் குழுக்களின் தந்தைமாரை மாறி மாறிக் கொலை செய்துள்ளனர்.

(5) வல்வெட்டித்துறையில் சிதம்பராக் கல்லூரிக்கு அருகாமையில் உள்ள இலங்கை இராணுவ முகாம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு மேலதிக மான இராணுவத்தினர் கெலிகாப்டர்கள் மூலம் கொண்டு வரப்பட்டு அதனைச் சுற்றி பல சென்றிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

(6) இன்றைய கல்வித் திட்டத்திற்கு அமைய தமிழ் மொழிப் பாடப் புத்தகங்கள் ஆறாம் ஆண்டு முதல் பதினோராம் ஆண்டு

வரையிலான புத்தகங்கள் கல்வித் திணைக்களத்தினால் பதிப்பித்து வழங்கப்பட்டுள்ளன. இப் புத்தகங்களில் 6-ம் ஆண்டு 11-ம் ஆண்டு வரைக்கான விடயதானங்களுக்கிடையில் இணைப்பு இல்லை. இதனால் மாணவர் கல்வி பாதிக்கப்படுவதின்றி, பரீட்சை ஆசிரியர்களுக்கும் தலையிடையைக் கொடுத்துள்ளது. அத்துடன் மாணவர்களுக்கான சமகால இலக்கியங்கள் இப்புத்தகங்களில் இல்லை, பாரதியார் பாடல்கள் இல்லை. இதற்குப் பதிலாகப் பழைய இலக்கியங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதனால் மாணவர்களுக்கு ஒரு வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது.

(7) அமைதிப்படை விலகிச் செல்ல வேண்டும் என்ற பிரேமதாசாவின் வேண்டுகோளுக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவி சிறிமாவோ ஆதரவு தெரிவித்து அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அந்த அறிக்கையில் அமைதிப் படை வாபஸ் வாங்கியதும், வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளில் சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் நிலைநாட்ட இந்தியாவின் அனுமதியின்றி இலங்கை இராணுவத்தையும், பொலிசாரையும் அனுப்ப வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார்.

(8) வடகிழக்குப் பகுதியில் இலங்கை இராணுவ முகாம்கள் விஸ்தரிப்பு செய்யப்படுவதோடு மட்டுமல்லாது புதிய இராணுவ முகாம்களும் அண்மையில் தோன்றியுள்ளன. குறிப்பாக கிழக்குப் பகுதியில் இலங்கை இராணுவத்தினரும், அதிரடிப் பொலிசாரின் நடமாட்டமும் கூடுதலாகவுள்ளது. 300 பொலிசார் இருந்த இடத்தில் இப்போது 1300 பொலிசார் உள்ளனர். 32 இராணுவ, பொலிஸ் நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டுள்ளன.

(9) இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு இந்திய அமைதிப்படை இலங்கைக்கு வந்து இரண்டு வருடங்களாகின்றன. ஆனால் ஒப்பந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி தமிழ் தீவிரவாதிகளிடம் ஆயுதங்கள் களையப்படவில்லை. அவசரகாலச் சட்டம் கூட எடுக்காமல் இருந்து, ஜனாதிபதியாகத் தான் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின்னர்தான் நீக்கப்பட்டதாகவும் பிரேமதாசா குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி இலங்கை இராணுவம் முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கொண்டுள்ளது என்பதையும் அவர் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

(10) இந்திய அரசினால் வடகிழக்கு மாகாண பிராந்திய போக்குவரத்து சபைக்கு அளிக்கப்பட்ட பஸ்களில் 15 பஸ்கள் எரிக்கப்பட்டுள்ளன. வடக்கில் 10 பஸ்களும், கிழக்கில் 5 பஸ்களும் எரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை இனந்தெரியாத நபர்கள் செய்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

(11) இலங்கை அதிபர் பிரேமதாசா பேச்சுவார்த்தைக்கு வரும்படி விடுத்த வேண்டுகோளை ஜே. வி. பி. இயக்கம் நிராகரித்ததுடன் அதற்கான காரணங்களையும் வெளியிட்டுள்ளது.

அ. இலங்கையின் சுதந்திரத்தைப்பறித்து, இந்திய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு கதவுகளைத் திறந்துவிட்ட ராஜீவ்-ஜெயவர்த்தனா ஒப்பந்தத்தை ரத்துச் செய்ய வேண்டும்.

ஆ. இலங்கையில் இருந்து இந்தியப் படைகள் உடனடியாக வெளியேற்றப்பட வேண்டும்.

இ. மாகாணக் கவுன்சில்கள் ரத்துச்செய்யப்பட வேண்டும். அவை நாட்டின் ஒற்றுமைக்குப் பெரும் அபாயம் ஆகும். அவை ஜனநாயக முறைக்கு விரோதமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈ. புறநிலை இராணுவம், துணைப்படைகள், கறுப்புப் பூனைகள், மஞ்சள் பூனைகள், பி. ஆர். ஆர். ஏ. (PRRA), எஸ். ஆர். ஆர். ஏ (SRRA) போன்ற கொலைகாரப் படைகளிடமிருந்து ஆயுதங்கள் பறிக்கப்பட வேண்டும். அவைகள் அரசியல் எதிரிகளை கொல்லவும், ஒடுக்கவும் அமைக்கப்பட்டவை. கொலைகாரர்களுக்கு வழங்கின பதவியுயர்வுகள் அனைத்தும் ரத்துச் செய்யப்பட வேண்டும்.

உ. சமீபத்தில் நடந்த ஜனாதிபதி, பொதுத் தேர்தல்கள் செல்லாது என அறிவிக்க வேண்டும்.

ஊ. மக்களின் இறையாண்மையை அங்கீகரித்து ஒரு இடைக்கால நிர்வாகக்குழு ஒன்றை அமைத்து மறுபடியும் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.

(12) இலங்கையில் இந்திய இராணுவத்தினருக்காக இந்திய அரசு இதுவரையும் 12,000 கோடி ரூபாயைச் செலவழித்துள்ளது.

(13) ஜூன் மாதம் 14-ம் திகதிக்கு முன்னதாக இலங்கையில் உள்ள இந்திய வர்த்தகர்கள் மற்றும் இந்தியப் பிரஜைகளை வெளியேறுமாறு ஜனதா விழுக்கி பெரமுன பகிரங்கமாக வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது. அத்துடன் ஜூன் 14-ம் திகதியை காலக் கெடுவாகக் கொடுத்துள்ளது. இதனை அடுத்து இலங்கை அதிபர் பிரேமதாசா இலங்கையில் உள்ள இந்திய இராணுவத்தினரை ஜூலை மாத இறுதிக்குள் முழுமையாக வெளியேறும்படி கோரிக்கையை பகிரங்கமாக பொதுக் கூட்டமொன்றில் கூறியுள்ளார்.

(14) இந்திய அரசு இலங்கை அதிபரின் கோரிக்கையை நிராகரித்ததுடன் அதுபற்றி முடிவெடுப்பதற்கு பேச்சுவார்த்தை அவசியம் எனக் கூறியுள்ளது.

(15) கடந்த மாதம் மட்டும் 39 போராளிகளும், 60 படையினரும் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். குறிப்பாக தென்மராட்சி, வடமராட்சிப் பகுதிகளில் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டுள்ளது. □

வெளிவந்துவிட்டது

பூமணியின்

ரீதி

சிறுகதைத் தொகுப்பு

விலை : ரூ. 13-00

பொன்னி, 12 முதல் பிரதான சாலை, நேருநகர், அடையாறு, சென்னை-20.

'விடுதலை செய்! விடுதலை செய்! நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்!'

நாடகம்

□
□
□

மலையாளத்தில்: வி. எம். இராமச்சந்திரன்

தமிழில்: கே. எம். வேணுகோபால்

அமெரிக்கக் கொடியை ஏந்திய கரங்கள் தாழ்ந்து போக, கொடியை ஏந்தியவனின் தலையில் உள்ள கோமாளி குல்லாயும் முகமும் மெல்ல மெல்லத் தெரிகிறது. எள்ளல் சிரிப்பு முகத்தில் தாண்டவமாட ஆரவாரம் நிற்கிறது.

கோமாளி: இது ஒரு வெட்கக் கேடான விஷயம்தான்-என்னுடைய வெட்கக் கேட்டை மறைப்பதற்கு என்னிடம் ஒரு சுவத்துணி மட்டுமேயுள்ளது. ஆனால், எனக்கு அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. நீங்கள் எனக்கு முன்னால் பார்வையாளர்களாக இருக்கும் காலம் வரைக்கும்—

பொறுமையின் தலைவாசலில் சாய்ந்த மர்ந்து குடும்ப சமேதராய் சொகமாக (சுகமாக) நீங்கள் இந்த நாடகத்தைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கிற காலம் வரைக்கும்—

[தென்னாப்பிரிக்காவுக்கு மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் இதயத் துடிப்பாக ஆகி விட்ட நெல்சன் மண்டெலா, சிறையில் அடைக்கப்பட்டு 1988, ஆகஸ்டு 5-ம் நாளுடன் 26 ஆண்டுகள் நிறைவெய்தி விட்டன.

'நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்' எனும் மலையாள நாடகத்தின் தமிழாக்கத்தைத் தருகிறோம். நாடகத்தின் இறுதிப்பகுதி இது.]

□

உங்கள் நரம்புகளில் ரத்தத்தின் வேகம் அதிகமாகும்போது நான் ஒருவேளைப் பதறிப் போகலாம். உங்களது இதயம் ஊர்ந்து சென்று உலகத்தின் சிறைச் சாலைகள் அனைத்தையும் சென்றடையும் போது...நான் ஒரு வேளை அத்துடன் ஒழியலாம்.

(குரலில் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறான். மாதா கோவிலில் பாதிரி சொல்வது போல்)

ஆனால்... நாம் அனைவரும் உலக சமாதானத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களாய் இருக்கிறோம்...

(சிரித்துக் கொண்டு) எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை, எனக்கு அச்சமுமில்லை.

நீங்கள் பெருமூச்சு விடும்போது மட்டும் நான் ஒரு வேளை நடுங்கிப் போகலாம்.

(ரீகன் மெதுவாக பார்வையாளர்களுக்கு புற முதுகு காட்டித் திரும்புகிறான்.)

ஆனால், நாம் அனைவரும் மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

(தாட்சர் மெதுவாக பார்வையாளர்களுக்கு புற முதுகு காட்டித் திரும்புகிறார்.)

ஆனால், நாம் அனைவரும் தென் ஆப்பிரிக்காவின்—அது போல் உலகெங்கும் ஒடுக்கப்படும் எல்லா மக்களின் விடுதலையில் நம்பிக்கை உள்ளவராய்த் திகழ்கிறோம்.

(போத்தா மெதுவாக பார்வையாளர்களுக்கு முதுகைக் காட்டியவாறு திரும்புகிறான்.)

கோமாளி சவப்பெட்டியை நோக்கிச் செல்கிறான். மதுபாட்டிலையும், குவளைகளையும், மெழுகுவர்த்தியையும் எடுத்துத் தரையில் வைக்கிறான்; அமெரிக்கக் கொடியை சவப்பெட்டிக்கு மேலே விரிக்கிறான். மதுப்பாட்டிலையும் மற்றவற்றையும் சவப்பெட்டியீது மீண்டும் எடுத்து வைக்கிறான். பார்வையாளர்களை நோக்கி சிரித்துக் கொண்டே தலை குணிகிறான். கோமாளிக் குல்லாவையும் சவப்பெட்டியின் மேலே வைக்கிறான்.

(இவையெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கும் போது மாதா கோயில் பாட்டின் இசை பின்னணியில் ஒலிக்க, தொப்பியை கழற்றி வைத்த வுடன் இசை நின்று விடுகிறது.)

கோமாளி: நான் நடக்க வேண்டியுள்ள பகுதி இன்னும் உள்ளது. என்றும் அப்படித்தான். நான் நடத்து முடிப்பதற்கு முன்பே திரை விழுந்து விடுகிறது. ஒரு வகையில் பார்த்தால், நம் அனைவரின் நிலையும் அதுதான்.

ம்... ஆ! அது போகட்டும். எந்த நிமிடமும் வெடித்துச் சிதறக்கூடிய இந்த சவப்பெட்டி தென் ஆப்பிரிக்காதான். வாழ முடியாத எங்கள் வாழ்க்கை முழுவதும் இந்த சவப்பெட்டியில், இந்த சிறைக்குள் எங்களைக் காத்திருக்கிறது.

எங்களுடைய பிறந்த நாட்கள் இந்த சவப்பெட்டியில், இந்த சவத்துணிக் குக் கீழே இறக்கை யொடிந்து விழுந்து கிடக்கிறது.

எங்களது அன்னையர்களின், மனைவியரின், காதலியரின், குழந்தைகளின் முத்தங்களின் இரத்தக் கசிவு வாய்க்காலாகப் பெருகி இந்த சவப்பெட்டியை வந்தடைகிறது. எல்லாரையும் விட தனிமையாக வாழும் கடவுள் கூட முகம் பொத்தி விம்மி அழுதவாறு,

“வெளிச்சம் உண்டாகக் கடவது” என்று கட்டளையிடுவார்.

வெளிச்சம் வரவேயில்லை. பாவம் கடவுளின் உஷ்ணப் பெருமூச்சும், கண்ணீரும் கூட இந்த சவப்பெட்டிக்கே வந்து சேர்கிறது. சின்னக் குழந்தைகள் கூட விடுதலையின் விலை என்ன என்பதை அறிந்து கொள்கிறார்கள்.

(வெகு தொலைவில் ‘விடுதலை செய், விடுதலை செய்! நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்!’ என்னும் முழுக்கம் கோரலாகக் கேட்கிறது.)

கோமாளி: பார்வையாளர்களைப் பார்த்து சத்தம் கேட்கிற திசையை சுட்டிக் காட்டுகிறான். அமைதியாகிறான். ஒளி மெல்ல மெல்லக் குறைகிறது. கோரஸ்குரல் தொடர்ந்து கேட்கிறது. மங்கலான வெளிச்சத்தில் விண்ணி மண்டெலாவும், போலினும், ஐந்து கொரில்லாக்களும் மேடைக்கு வருகின்றனர். மெல்லிய குரலில் அவர்கள் பாடுகின்றனர். கொரில்லாக்களில் மூவர் கறுப்பர்கள்; இருவர் வெள்ளையர்.

பாட்டு: (கோரஸ்)

கவனியுங்கள், கவனியுங்கள், கவனியுங்கள் நீங்கள் செய்வது என்னவென்று.

பத்திரப்படுத்துங்கள், பத்திரப்படுத்துங்கள் பத்திரப்படுத்துங்கள்

இல்லையென்றால்-இல்லையென்றால்-

இல்லையென்றால் சவப்பெட்டியில் சவத்துணியில்-சவத்

துணியில் கவனமாக இருங்கள்-கவனமாக

இருங்கள்.

(மெழுகுவர்த்தியின் வெளிச்சம் மட்டும்—பாட்டு மாறுகிறது.)

பின்னணியில்: ஒன், ஓ, தீர்.

கோரஸ்:

‘விடுதலை செய்! விடுதலை செய்!

நெல்சன் மண்டெலாவை

விடுதலை செய்’

ப்ரூம்லே ப்ரூம்லே ப்ரூம்லே பூம்.

ப்ரூம்லே ப்ரூம்லே ப்ரூம்லே பூம்.

விடுதலை செய்! விடுதலை செய்!

நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்!

(சுழல் விளக்கின் வெளிச்சம் பரவுகின்றது. கொரில்லாக்கள் மேடையின் பல பாகங்களில் தலைமறைவுப் போருக்குத் தயாராக நிற்கிற நிலையில் பாட்டின் வரிகள் மாறுவதற்கிணங்க இடம் பெயர்தலும் நிகழ்கிறது. விண்ணியும், போலினும் சவப்பெட்டியின் இருபக்கங்களிலும்

நிற்கிறார்கள். பாட்டு நறுத்தப்படும் பொழுது விண்ணி மேடையின் முன்பக்கம் நிற்கிறார். விண்ணியின் மீது மட்டும் வெளிச்சம். (ஷவர்)

விண்ணி: சிறைச்சாலையில் வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை எடுத்து வைத்து விட்டு அவர் என்னிடம் வந்தான். எழுபது வயதான இளைஞன்—சிரித்துக் கொண்டு விடுதலையை நோக்கி நடந்து வருவதைப் போன்ற அவனது உரமேறிய பெருமூச்சுகளை இருப்புக் கம்பிகள் வழியே எனது இதயத்தில் பாய்ச்சினான். தென்ஆப்பிரிக்காவின் ஒவ்வொரு சிவந்த இதயத்திலும் அவன் ஓங்கி அறைந்தான். துடிதுடித்துச் சாகிற ஒவ்வொரு கொரில்லாக்களின் இரத்த நாளங்களின் ஊடாகவும் அவனது வார்த்தைகள் எதிரியின் போர் வெறியைச் சந்தித்தது.

நான் சொன்னேன்: எல்லா குழந்தைகளும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவன் சிரித்து கொண்டே சொன்னான்:

மனித இனம் திரும்பி நடக்காது. குழந்தை நம்மைவிட அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பியவர்களாக வளர்கிறார்கள். விடுதலையின் விலை என்ன என்பதை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

(ஒளி அதிகமாகிறது)

கோரஸ்:

‘விடுதலை செய்! விடுதலை செய்!
நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்!
‘விடுதலை செய்! விடுதலை செய்!
நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்!

(திடீரென ஒரு ஏழு முறை வெடிச் சத்தம் கேட்கிறது. கடிக்காரத்தில் ஏழுமணி அடிக்கிற கதிரில் வெளிச்சம் மங்கிக் கொண்டே போகிறது, சூழல் விளக்கு மட்டும் வெளிச்சம் பாய்ச்சுகிறது. மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சமும் தெரிகிறது. மேடையில் அனைவரும் அமைதியாக இருக்கின்றனர். பின்னணியில் வானொலியின் ஒலி.)

வானொலிச் செய்தி:

குட் மார்னிங், எவரிபடி. திஸ் ஈஸ் த வாய்ஸ் ஆஃப் அமெரிக்கா. ப்ரேக்ஃபாஸ்ட் ஷோ (இசை) நௌத் வேர்ல்ட் ந்யூஸ் ரெட் பை ரொனால்ட் ரீ—கன் (5 மணித்துளிகள் வெடிகுண்டுச் சத்தம்.)

நெல்சன் மண்டெலாவின் மனைவி விண்ணி மண்டெலாவும், குழந்தைகளும் வசிக்கிற சொவெட்டோவில் உள்ள வீடு நேற்று ஜூலை இருபத்தியெட்டாம் தேதி வியாழக்கிழமை இரவு பெட்ரோல் குண்டு எறிந்ததால் எரிந்து சாம்பலாகியது.

(திடீரென்று வெளிச்சம். ரீகன், தாட்சர், போத்தா-பார்வையாளர்களுக்கு எதிரே சிரித்துக் கொண்டு திரும்பி நிற்கின்றனர். வெற்றிக் களிப்புடன் இரண்டு விரல்களை ‘V’ போல உயர்த்திக் காட்டுகின்றனர். பின்னால் இருந்து கலத்த கைத்தட்டல் ஒலி. ஒளி அணைகிறது. சூழல் விளக்கு மட்டும்) செய்தி தொடர்கிறது; ஒர்லாண்டா நகரத்தின் மேற்குப் பகுதியில் இருக்கிற வீட்டை நோக்கி ஆத்திரமுற்ற மக்கள் முன்னேறுகின்றனர்.

(விண்ணி மண்டெலாவும், மற்றவர்களும் மேடையின் பின்புறத்தில் நடந்து செல்கிறார்கள்.) பள்ளிக்கூடக் குழந்தைகள்தான் வீட்டை எரித்தனர் என தென் ஆப்பிரிக்கா போலீஸ் அதிகாரிகளும் அமெரிக்க செய்தி ஏஜன்சிகளும் கூறியிருக்கின்றனர்.

ராக் இசை-வெடிச்சத்தம் இணைந்து ஒலிக்கிறது.

ரீகனும் தாட்சரும் போத்தாவும் கை கோர்த்து இசைக்குத் தகுந்தபடி நடனமாடத் தொடங்குகின்றனர். மேடையில் ஒளி மெல்ல மெல்ல அதிகரிக்கிறது. இசை மாறுகிறது.

(‘பா, பா ப்ளாக் ஷீப்’ என்னும் நர்சரிப் பாட்டின் இசை. மூன்று பேரும் பாட்டுப் பாடி நடனமாடுகின்றனர். ரீகன் கோமாளி குல்லாய் எடுத்து தலையில் அணிகிறான்.)

பா பா ப்ளாக் ஷீப்
ஹால் யூ எனி ஜூல்
யெஸ் சார் யெஸ் சார்
தரீ பேக்ஸ் ஃபுல்

இந்த வரிகளைப் பாடுகையில் இரண்டு இரண்டு சிப்பாய்கள் மேடையில் இடது பக்கமும் வலது பக்கமும் வந்து நின்று துப்பாக்கிகளை பார்வையாளர்களுக்கு நேராக நீட்டிக் கொண்டு அமைதியாக நிற்கின்றனர். போத்தா கோப்பைகளில் மதுவை நிரப்பி ரீகனுக்கும் தாட்சருக்கும் கொடுக்கிறான். போத்தாவும் குடிக்கிறான். சுவப் பெட்டியின் மேலிருந்து அமெரிக்கக் கொடியை ரீகன் எடுத்துக் கொண்டு நடனமாடுகிறான். நடனம் தீவிரமாகிறது. திடீரென பின்னணியில் ‘விடுதலை செய்! விடுதலை செய்! நெல்சன் மண்டெலாவை விடுதலை செய்’ என விண்ணையெட்டும் ஒலி கேட்க, மூவருடைய நடனமும் பாட்டும் மெல்ல மெல்ல நிற்கிறது. உயர்த்திப் பிடித்த அமெரிக்கக் கொடியின் மறைவில் மூவரும், முகம் மறைக்கின்றனர். போர் விமானங்கள், இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் ஆகியவற்றின் நடுங்க வைக்கும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்க, ரீகனின் கோமாளிக் குல்லாய் மட்டும் அமெரிக்கக் கொடிக்கு மேலே காணப்படுகிறது. வெளிச்சம் மெல்ல மங்குகிறது. ஒலி மறைகிறது. திரை மெதுவாகக் கீழிறங்குகிறது. □

நிறப்பிழை மு. சுயம்புலிங்கம்

முத்தத்தில் தண்ணிப்பான இருக்கு. அதைச் சுத்திலும் மண்புழுக்கள் துப்பின மிருதுவான மணல் கலியாணி கிணத்துக்கு குடம் எடுத்துப் போகும் போது பொங்கி மண்ணை உப்புக் குத்தியால் மிதித்து அழுக்கி வைத்திருந்தாள். ஒரு பிள்ளைக் குளவி தண்ணிப்பானைக்கு மேலே சுத்திச் சுத்தி வருது. ஈர மண்ணில் உக்காந்து மோந்து பார்த்து ஒரு இடத்தில் குழி பறிக்கிறது. குழிவாயில் அது இழுத்து வைத்த சிறு மண் குவிசல். வளைக்கு உள்ளே போன அந்தக் குளவி பிறகு வல்ல.

இடுப்பை இழுத்து சுவரோடு உட்கார்ந்தான். அவன் வீட்டுக்கு நாலு வீடு தள்ளி அழுவம்மா அக்காள் வீடு இருந்தது. வேலை முடித்து உறக்கம் வராத அந்தி வேளைகளில் அவள், அவன் அம்மையிடம் வந்து பழக்கம் பேசுவாள். அவன் அம்மை இறந்து முழுசாக பதினான்கு தினங்கள் போய்விட்டது. அவன் முதுகில் ஓட்டியிருந்த சுவர் சுண்ணாம்பை உள்ளங்கையால் அழுத்தி துடைத்துவிட்டான் அழுவம்மா.

எதுக்கு இப்படி வருத்தமா இருக்க... கவலப்படாத தம்பி. அக்கா எப்படி ஆயிட்டேன் பார்... நிறப்பிழையாப் போயிட்டேன்.

அக்கா பதிமுணு வயசில் சமஞ்சி உக்காந்தேன். நல்லா முணு வருஷம் வீட்டில் இருக்கல. உள்ளூரில் ஒரு ஆளுக்கு என்னய கெட்டிக் கேன்னு பேசி முடிவு ஆயிட்டுது. நான் வந்து கலியாணத்துக்கு உறுதி பேசணும். சேதி தெரிஞ்சு என் மாமாமார் முணுபேரும் இண்ணக்கி ராத்திரியே வீட்டுக்கு வந்திட்டாங்க.

நான் இப்படியெல்லாம் பங்கப்பட வேண்டியலவி இருந்திருக்கு.

அக்கா பிறந்தவீடு ஓலவீடுதான் தம்பி. சுத்திலும் கம்மந்தட்டிய வச்சி செருவ அடச்சிருப்போம். வெளியில் ஒரு புளியமரம் நின்னுது. வீட்ட அடச்சமரம் அக்கா உரலில் 'பில்' குத்திக்கிட்டு இருக்கேன். மரத்தில் இருந்து ஒருத்தன் பொத்துன்னு குதிச்சிகையை உதறிக்கிட்டு என்கிட்ட வாரான். அழுவம்மா... என் கூட வந்திரு... கண்ணுக்கு எட்டாத தொல ஊருக்குப் போயிருவம். அப்ப டங்கான். கையைப் பிடிச்சி இழுக்கான்.

அக்காள் உதட்டில் ஒரு பிரகாசம் வந்து கூடியது. வாயில் ஒதுக்கியிருந்த வெத்திலைக்கு டப்பியில் சுண்ணாம்பை எடுத்து பல் மேல் ராவுகிறாள்.

என் அம்மெ என்னய சும்மா அனுப்பி வைக்கல தம்பி. இருபத்தோரு பவுண் போட்டு கெட்டிக் குடுத்தாள். தம்பி தூத்து எரிஞ்ச மனுசன் எல்லாத்தையும் கூத்தியாளுக்கு அள்ளி ஏறச்சிட்டான்.

பனங்கட்டையில் இருந்த பல்லி சுவரில் குதித்து கீழே விழுந்து ஓடியது. அக்காள் கையைத் தட்டி விரட்டினாள்.

அக்காள் கண்டாங்கிசேல உடுத்தியிருக்கேன்னு எத்தன பேரு என்னய சாடையில் வைய்தானுவ...? பாழ் விழுவான் செத்ததுக்குப் பிறகு அக்காள் வெள்ளச் சேலைதான் உடுத்தினேன். அக்காளுக்கு அது அழுக்குத் தாங்கல. ரெண்டு சேலய வச்சிக்கிட்டு தொவச்சித்

தொவச்சு உடுத்தினால் வெள்ளத் துணி என்னத்துக்கு ஆகுது? வையிரவளுவ எதத் தெரிஞ்சி பேசுதாளுவ தம்பி?

அக்காளுக்கு ராப்படுத்தால் உறக்கம் வர மாண்டங்கு. நடந்து போகும் போது சும்மா எதையாச்சும் பேசிக்கிட்டே போறன். அக்காளுக்கு புலம்பல் கொடுத்திட்டது.

வயசுல நல்லா சாப்பிடுவேன் தம்பி. இப்பம் சாப்பாடு செல்லல. வாய்க்கு ருசியா வேணங்குது. வயசான காலத்துல என்ன மெல்லாம் ஆச குடுக்கு தம்பி. அக்கா உன் கிட்ட சொல்லுதேன். என் அண்ணன் மக்கள் நல்லா செல்வாக்கா இருக்காவ. நம்மள யாரு கவனிக்கா தம்பி...கட்டைக்கு ஒரு அழிவு வராமல் கூடா லாந்துகிறேன். நான் உசரோட இருக்கணும்மா தம்பி...அக்காள் ஆள்காட்டி விரல் அவளது இடது கண் கோடியில் வழிந்த ஈரத்தை லேசாய் சுண்டி எறிந்தது...

எல்லாத்துக்கும் அக்காள் ஏமாந்து பீட்டேன். என் அண்ணனுக்கு அப்போ கலியாணம் ஆகல. நானும் என் அண்ணனும் செவல் காட்டில் பனங்கொட்ட போட்டோம். நான் நிழந்தாப்பல நின்று ஒவ்வொரு கொட்டையாய் போட்டு மண்ண காலால் தள்ளி முடிக்கிட்டு வாரன். என் அண்ணன் குழி வெட்டிப் போட்டுக்கிட்டே போறாவ. குனிஞ்சி கொட்ட போட்டாத் தம்பி மரம் கூன் வளஞ்சி போகு மாம்? செவல் காடு நல்ல பனைகளா ஆயிட்டிடுது. அண்ணன் மக்கள் பனஏறிக போட்டு பயனி காச்சுதாவ. மதினியாரு எவ தம்பி அக்காள் நெனச்சுப் பாக்கா?

ஒரு எறும்பு அரிசிக் குருணையை தூக்கிக் கொண்டு திருணையை விட்டு இறங்குகிறது. அக்காள் அந்த எறும்பை நசுக்கி குருணையை துடைத்து வாயில் ஊதிப் போடுகிறாள்.

அக்கா எப்போ உலை ஏத்தினாலும் ஒரு சிரங்கை அரிசி அள்ளி தனியா ஒரு பாணையில் போட்டு வைப்பேன். அப்படிச் சேந்தது நாலு படி காணு அரிசி இருக்கு. அக்கா சோறு பொங்கி வடிச்ச தண்ணியில் ஒரு அகப்ப அள்ளிப் போட்டு குடிச்சிட்டுத்தான் வந்தேன். அப்படியும் காது அடைக்குது.

தொண்டைப் புகைச்சல் அக்காள் குன்ன வைக்குது தம்பி. போன வருசம் ஆஸ்பத்திரியில் பெட்டில் சேர்ந்து உடம்ப பழுது பார்த்தேன். குறஞ்சிது. சரியா ஆகல...காப்பியில் முட்டைய அடிச்சிக் குடிச்சா கேக்கு. என் ராசிக்கு பச்சிகள் வீட்டில் தங்காது. ஒரு கோழி தவமா நின்றுச்சி. எந்தப்பய மக்களோ கல்லக் கொண்டு எறிஞ்சி கால ஒடிச்சிப் போட்டுட்டான்.

வானத்தில் நிறய்ய வெள்ளி பூத்திருக்கு. ஒரு ஏரோப்பினேன் தாழ்வாகப் பறந்து போகிறது.

மனுசன் செத்துப் போனா நமக்கு பிழைக்க வைக்க முடியல. என்ன அதிசயமெல்லாம் உண்டுபண்ணுதான் தம்பி...பிளேன் போறதப் பாரு...

கலியாணி சிம்ணியை திருநீரால் துலக்கி வெள்ளைத் துணியால் துடைத்து தீபம் பொருத்துகிறாள். தீபம் நின்று எரிகிறது. அக்காளையும் தம்பியையும் அவள் சாப்பிடக் கூப்பிடுகிறாள். □

பாடல்

நண்பர்களே

அச்சிடும் தாளின் விலை 60 சதவீதத்திற்கு மேல் உயர்ந்து விட்டது. சாதாரணமாகவே தள்ளாடும் சிறிய இதழ்கள் இவ்விலையேற்றத்தால் இறுதிப் பெருமூச்சில் திணறுகின்றன. எனவே பாலம் தனியிதழ் விலை ரூ. மூன்றாக நிர்ணயம் செய்து கொள்கிறது. நண்பர்கள் தொடர்ந்து உதவுக.

—வெளியீட்டாளர்

பூனை

எஸ். சங்கர நாராயணன்

வாட்ச் கட்டிய கையோடு இணைந்து கொண்ட வளையல் கை. 'என் பிரியமான நாகராஜனுக்கு' என்று அழகழகாய் எழுதிப் பத்திரிகை கொடுத்தாள் நந்தினி டீச்சர். விநாடிக்கும் குறைவான் நேரம் அவனுள் பில்லியர்ட்ஸ் பந்துகள் போல உணர்வுகள் வேறு வேறு வண்ணங்களில் உருண்டு முட்டின. சந்தோஷம் நிச்சயம். தனக்குத்தனியே அழைப்பிதழ் வைத்த நெருக்க உணர்வின் நெகிழ்ச்சி, பெருமை, உதடுகள் துடித்தன. கூடவே திரென சோகம், பால் குடிக்கிற கன்றுக்குட்டியாய் அவனில் மோதிற்று. 'அப்பக் கல்யாணம் ஆனதும் வேலைய விட்டுட்டுப் போயிருனீங்களா டீச்சர்? என்று கேட்டான் நாகராஜன். 'தெரிவ, அவரத்தான் கேக்கணும்' என்றாள் டீச்சர். 'நீங்க போவேணாம் டீச்சர். அவர் கிட்டா நா சொல்றேன்' என்றபோது 'ரைட்' என்று சிரித்தபடி அவன் தலையில் தட்டி விட்டுப் போனான் அவன்.

இவரும் லலிதா டீச்சர் மாதிரி ஏன் உள்ளூரிலேயே மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாது? லலிதாவும் ஜீயெஸ் சாரும் எப்படித்தான், ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பினார்களோ? ஜீயெஸ் சார் ரொம்ப நல்ல மாதிரி. லலிதா டீச்சரோ முரட்டு சபாவம். பாதி ஆம்பிளை அவள். எப்படிப் பார்த்தாலும் இருவருக்கும் பொருத்தமேயில்லை. அவ்வளவு நல்ல சார் அந்தம்மா கையில் இப்படி ஏன் மாட்டிக் கொண்டார்?

டீச்சர்களில் நந்தினி வேறு மாதிரி. ரொம்ப நல்ல மாதிரி சிவப்பு நந்தினி. கிளி. தேவதை... ஒரு முறை இவன் பள்ளிக்கூடம் விட்ட ஒரு சாயங்காலப் பொழுதில், ஒரு ஓணாணைக் கயிறில் கட்டி வட்டமடித்தபடியே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியில் வேப்ப மரத்தைப் பார்த்ததும், 'ஊய்'யென்று ஓணாணை ஒங்கி மரத்தில் அறைந்தான். உடம்பு சிதறி ஓணானின் வயிற்றிலிருந்து பாகல் விதைகளாய் அதன் முட்டைகள் தெறித்தன. 'வீல்' என்று அலறல் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால்-கணக்கு டீச்சர் நந்தினி. ஒரு நனைந்த பறவையாய் நடுங்கி நின்றிருந்தாள்...நனைந்த கிளியாய்.

'ஏய் அதக் கீழே போடு'

'பயந்துட்டீங்களா டீச்சர்?'

'மொதல்ல கீழே போடு அத'

போட்டுவிட்டு அவளையே பார்த்தான்.

'த பாரு இது ரொம்பப் பாவம். இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே' என்றாள் அவள். சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

இத்தனைக்கும் அவள் ஒன்பதாங்கிளாசுக்குத்தான் டீச்சர். கணக்கு மற்றும் ஆங்கிலம் எடுக்கிறாள். அவனுக்கும் அவளுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை.

'சரி டீச்சர்' என்றான் இவன் கனவில். அம்மா எழுந்து கொண்டு இவளையே பார்த்தான். பின் ஒரு குறுஞ்சிரிப்புடன் இவளை எழுப்பினாள். இவன் விழிப்பு வந்த பிறகும் எழுந்து கொள்ளவில்லை. கண்ணையே திறக்கவில்லை. கண்ணைத் திறந்தால் கிளி பறந்து விடுமே. நந்தினி மறைந்துவிடுவாளே?...

VIII-Bக்கு வகுப்பாசிரியை லலிதா தான். லலிதா டீச்சர் ரொம்பக் கண்டிப்பு. ஸ்கேல் இல்லாமல் அவளைப் பார்க்க முடியுமா? காளிக்கு சூலம்னா, லலிதாவுக்கு ஸ்கேல்... நோட்டு ஏன் கொண்டாரல, நீட்டு கைய-ஓயாமப் பக்கத்துப் பையங்கூட என்ன பேச்சு, வா இங்க - அடி, மீண்டும் அடி. உள்ளங்கையில்லல், புறங்கையில். கையை உதறி, உஸ் உஸ்ஸென்று ஊதியபடியே பிள்ளைகள் அழும்; அழுதபடியே மீண்டும் நீட்டும்...

'நீட்டுரா கைய'-நாகராஜன் அவளையே பார்த்தான். ஆவேசமாய் அவள் குணத்தைக் களங்கப்படுத்தி ஒரு கெட்ட வார்த்தை சொன்னான். கூடவே தனக்கே அர்த்தம் தெரியாத அநேக கெட்ட வார்த்தைகளும் சொன்னான். வகுப்பு முழுதும் கேட்கும்படிச் சத்தமாய் சொன்னான். சொன்னபடியே மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடன் அவளிடமிருந்து ஸ்கேலைப் பிடுங்கினான். மதம் பிடித்த யானையாய் அதைக் காலால் மிதித்து உடைத்துப் போட்டான்...எங்கே யிருந்து எதற்காக எப்படி அத்தனை ஆத்திரம் வந்தது தெரியவில்லை.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பின் அவன் முரடன் என்று பேரெடுத்திருந்தான். வக்ரங்களில் ருசியும் திருப்தியும் ஏற்பட்டது இப்படித்தான்.

ஆனால் இதே கோபம் நந்தினி டீச்சர் மீது வரவில்லை என்பது தான் ஆச்சரியம்...வந்தது, உடனே அது தன்மேலேயே எப்படியோ தலைகுப்புறத் திரும்பிவிட்டது.

நந்தினி டீச்சர் அவனுக்கு வகுப்புகள் எடுக்க வருவதில்லை. அவளை அவனுக்குத் தெரியாது. அதிகம் அவளைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்கக்கூட ஒன்றுமில்லை. ஒவ்வியான சிவப்பான டீச்சர், ஒரு வேளை கண்ணாடி இவளுக்கு எடுப்பாய் இருக்கும் என்று தோன்றும். சில சமயம் பள்ளிக்கூடம் போகும் போது அல்லது பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரும்போது கூட வருவதுண்டு. இறைவணக்கம் நடக்கும் போது இவங்க வகுப்புப்பக்கம் நின்று கொண்டு, 'ஸ் பேசாத' என்று ரகசிய எச்சரிக்கை செய்வாள். ஆசிரியர் அறையைத் தாண்டிச் செல்கையில் 'குமுதம்' படித்துக் கொண்டிருப்பான். அல்லது வெந்நீர் குடித்துக் கொண்டிருப்பான். நீண்ட கழுத்தின் நாமபுகளில் அதிர்வான இம்சையைப் பார்க்கலாம். இப்படித் தூரப் பார்வைக்கு வெறும் காட்சியளவிலேயே அறிமுகம் ஆனவள், திடீரென்று எப்படியோ அவன் உள்ளே புகுந்து உயர்ந்த ஸ்தானத்தை எட்டிப் பிடித்து விட்டாள். ஆச்சரியம்!

லலிதா டீச்சரும் நந்தினி டீச்சரும் பள்ளிக்கூட விளையாட்டுத்திட்டில் வழியே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவன் அவர்களைக் கவனிக்கவில்லை. 'Indoor Games' அறைப்பக்கமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டு இவன் சுவாரஸ்யமாய் சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆள்காட்டி விரலையும் கட்டை விரலையும் வளைத்து பீரங்கி மூக்கு போல சிகரெட்டைப் பிடித்தபடி, ரொம்ப தோரணையாய் உறிஞ்சினான். உட்கவந்த புகைமூட்டத்தை நுரையீரலை விரித்து சுவீகரித்து அனுபவித்தான். பின் கண்ணை மூடி வலித்தபடி புகையைச் சுருள் சுருளாய் வெளியேற்ற முயன்று கொண்டிருந்தான்.

லலிதா டீச்சர் 'ஐயோ வேணாம் டீச்சர். அவன் முரடன். வேணாம், வேணாம்' என்று கத்தினான். நந்தினி கவனிக்கவேயில்லை. அவனுக்குக் கோபம் வந்திருந்தது. இப்போது முற்றிலும் வேறு ஆளாய்த் தெரிந்தான். ஆத்திரம் தெரிந்தான். ஆத்திரம் பிசாசைப் போல அவளில் உருப்பெருகிப் பிடறி சிலிரிக்க அவளை விரட்டிற்று.

நாகராஜன் கன்னத்தில் காட்டமாய் அறை விழுந்தது. விரல்களே வேர்களாக அவள் ஆவேசம் அவன் கன்னத்தில் இறங்கிற்று. வலி... நெருப்புடன் சிகரெட் நழுவித் தரையில் விழுந்தபோது, வெறுப்பாய் அதை அவன் ஒரு முட்டைப்பூச்சியைப் போல நசுக்கிச் சிதைத்தான். 'ராஸ்கல் சிகரெட்டா பிடிக்கறே?' என்று கிறீச்சிட்டான். அவன் தலைமுடியைப் பற்றி இடப்புறம் வலப்புறம் என்று மாறி மாறிக் கன்னத்தில் அறைந்தான். 'வேணா டீச்சர், வேணா டீச்சர்னு லலிதா டீச்சர் கத்தறாங்க. 'அவன் முரடன் டீச்சர், வேணாம் வம்பு'ன்னு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லறாங்க. எங்க நந்தினி அடக் காதுல வாங்கிக்கிட்டாத்தானே?

அவனோ இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. புகைபிடிப்பதை ஒரு வளர்ந்த மனிதனின் அடையாளமாய் அவன் நினைத்திருந்தான். தொடை தெரிய டவுசர்களை வெறுக்கத் துவங்கியிருந்தான். அப்போது முழுக்கால்களையும் மூடி மறைக்கிற மாதிரிப் பேன்ட்டோ வேட்டியோ நல்லது. அந்தப் பருவம் அப்படி. இளம்பெண்கள் கண்களில் தொந்தரவு செய்தார்கள். மனசில் தாள முடியாத அரிப்பு, எல்லாமாய் மிதக்கிற அவன் நிலையில் சற்றும் எதிர்பாராமல் ஒரு தடங்கல். ஒரு இடைஞ்சல்.

சற்றும் எதிர்பாராமல் விழுந்த அறை, அறைகள்... சற்றும் எதிர்பாராத அவளது ஆவேசம்; கோபம்; கிறீச்சிடல்; அலட்சிய உரிமையுடன் சிகரெட்டை வீணடித்த அவளது ஆத்திரம், அறை, எதிர்பாராத தாக்குதல், கண்ணில் பொறிகள்; கன்னத்தில் வலி... வாய்க்குள் புகை திணறிற்று. இருமல் வந்தது. கன்னம் வலித்தது. திடீரென்று அவளில் ஒரு மிருகம் உசுப்பப்பட்டது. ஏராளமான கெட்ட வார்த்தைகளால் அவளைத் தாக்கினான். கன்னம் வலித்தது. இவளை 'டி' போட்டுத் திட்டினான்.

'நா சிகரெட்டும் குடிப்பேன். தண்ணியும் அடிப்பேன். ஒனக்கென்ன 'டி' வந்தது? ஒஞ்சோலியப் பாரு'

'என்ன, டி'யா? பல்லுப் பேந்துரும் ராஸ்கல். இந்த வயசுல ஒனக்கென்னடா சிகரெட்டு? இனிமேத் தொடு, கைய முறிச்சிர்றேன்' என்று மீண்டும் கத்தினான். கத்திய படியே மீண்டும் அவன் தலைமுடியை—

ஒரு அலையைப்போல அவன் பொங்கினான். சரமாரியாய் வசவுகளை ஒரு முள்ளம் பன்றிபோல அவன் மீது விட்டெறித்தான். அப்படியே துள்ளி அவளை விட்டு விலகினான். விலகிய மாத்திரத்தில் குனிந்தான். ஒரு தீவிர அவசரத்துடன் தரையில் தேடினான். ஒரு கல்லைத் தேர்ந்து அம்பாய் மீண்டும் புறப்பட்டான். நடுங்கிய கைகால் சற்றேறக்குறைய நெற்றிக்கு வீசினான். 'இனிமே என் வெவகாரத்ல தலையிட்டே நா சும்மா இருக்க மாட்டேன்' என்று கத்தினான். மீண்டும் வசவுகள். பைக்கட்டை மறந்தான் பள்ளிக்கூடத்தை மறந்தான். எங்கோ ஒரே ஓட்டமாய் ஓடினான்.

நந்தினி டீச்சர். அழகான நந்தினி டீச்சர். கிளி அல்லவா அவள்? தேவதையல்லவா? சே, அவளைப்போய்க் கல்லால் அடிப்பார்களா? ஓரம் கூர்மையான கருங்கல். நெற்றி பிளந்திருக்கும். இரத்தம் ஊற்றுத் திறந்திருக்கும். மண்டையைப் பிடித்தபடி சரிந்திருப்பாளோ? மயங்கியிருப்பாளோ? என்ன மடையன் நான்...

'என்னடா?' என்றான் அம்மா இராத்திரி. 'டீச்சர அடிச்சிட்டேம்மா' 'இதே வேலையாப் போச்சு உனக்கு, நீ எங்க உருப்படப் போற?'

‘நந்தினி டீச்சர்மா’, என்னுமுன் தொண்டைக்குள் வார்த்தைகள் செத்துப் பிணத்தின்கனம். மௌன நிமிடங்களின் அஜீரணம். அழுகை வந்தது. உதடு வெடிக்க அழுகை குமுறிக் குமுறி வந்தது. தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. நிற்க முடியவில்லை; நடக்க முடியவில்லை; உள்ளே புயல்; அவனுக்குத் தள்ளாடிற்று; ஏராளமான மருந்துகளின் நெடி அவனைத் தாக்கிற்று; டிஞ்சர் அயடின், காயத்தை டெட்டால் விட்டுக் கழுவிய போது நந்தினி அலறினாள் பார் ஒரு அலறல்... டீச்சர், டீச்சர்...

எழுந்து உட்கார்ந்தான். அம்மா தூங்கி விட்டிருந்தான். தனிமையுடனான இந்த இருட்டு அவன் குரல்வளையைப் பிடிக்கிறாற் போலிருந்தது. திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டான். குப்புறப் படுத்துக் கொண்டான். தலையணையைக் கவ்வியபடி அப்படியே கிடந்தான். அப்படியே அசையாமல் கிடந்தான். விக்கி விக்கி அழுகை வந்தது. கண்ணில் கரகர வென்று கண்ணீர்; தலையணை நனைந்தது. அடிபட்ட நாயாய் அப்படியே கிடந்தான். நினைவும் மயக்கமுமாய்க் கிடந்தான். அரைக்கால் நினைவில் ஒரு கனவு; அவன் குனிவதும் நல்லால் அடிப்பதும் மாறி மாறி மின்னல் அடித்தன. அவன் ஒரு ஓணானைக் கயிறில் கட்டிச் சுற்றிக் கொண்டே போகிறான். போகப் போக கனம் கூடிக் கொண்டே போகிறது. இழுக்க முடியவில்லை. ஓணானா இவ்வளவு கனம் - திரும்பிப் பார்த்தால், ஐயோ, நந்தினி டீச்சர் அல்லவா அது?

தூக்கிவாரிப் போட்டது. எழுந்து உட்கார்ந்தான். ரயில் ஓடுகிறாற்போல அவன் உடம்பில் கிடுகிடுவென்று அதிர்வுகள். எழுந்து நின்ற போது கால்களில் பலமேயில்லை, உணர்ச்சியே இல்லை. வயிறு ஒட்டிக்கிடந்தது. வெளிச்சம் இல்லாத இரவு. சத்தமில்லாத தெரு. அமைதியான அமைதி. குளிராயும் இல்லை. வெப்பமாயும் இல்லை. ஒரு குன்யமான இரக்கமற்ற இரவு. மரங்கள் உயிரற்று நின்றன. காற்றே இல்லை. சலனமேயில்லை. அவன் தப்புகளை எண்ணி எட்டு வைத்து நடந்து போனான். இரவின் இந்த விசித்திரம் புதுசாய் இருந்தது. அழுகையை மறந்து வேடிக்கை பார்க்கும் குழந்தையாய்த் தன்னை உணர்ந்தான். தெருவோரம் இன்னும் கட்டப் படாத மனையில் முள்ளுக்காட்டுப் பக்கம் ஒண்ணுக்குப் போக உட்கார்ந்த போது ஓணான் ஒன்று ‘கல்லால் அடிச்சிறாதே’ என்று அலறி ஓடிற்று. நந்தினி டீச்சர்... உடம்பை உதறி எழுந்து கொண்டான்.

டீச்சர் வீடுவரை போனவேகம் சட்டென்று வடிந்துவிட்டது. ஒரு விநாடி குழம்பினான். பின் கதவைத் தட்டினான்.

‘யாரு?’ என்று தூக்கக் குரல்.

‘நாந்தான்’.

‘யாரு?...’

‘நாகராஜன்—’ என்று சொல்லிவிட்டு, டீச்சர் வெளியே வரமாட்டான். கதவைத் திறக்க மாட்டான் என்று எதிர்பார்த்தான்.

டீச்சர் வந்தால் நெற்றி வீங்கிய விகாரம் தூரத்திலேயே தெரிந்தது. கட்டு எதுவும் இல்லை.

‘எ-என்ன மன்னிச்சிடுங்க டீச்சர்...’

‘சரி உள்ள வா’

‘நெத்தில அடி பலமா டீச்சர்?’

‘இல்லை’.

‘ஸாரி டீச்சர்—’

‘.....’

‘என்ன மன்னிச்சிடுங்க டீச்சர். இனிமே நா சிகரெட்டத் தொட மாட்டேன் டீச்சர்.’

‘சரி’

‘மாடு மேய்க்கற ரத்தினம் இல்ல டீச்சர்? அவந்தா டீச்சர், இதொண்ணும் கெட்ட பழக்கம் இல்லடான்னு சொல்லிக் கத்துக் குடுத்தான் டீச்சர்’.

‘கெட்ட பழக்கம் ஒண்ணு பழகிட்டா, அப்புறம் ஒண்ணெண்ணா வேணும்தோணும். ரொம்பக் கெட்ட வனா ரௌடியா நீ ஆயிருவே’.

‘இனிமே சிகரெட்டத் தொடவே மாட்டேன் டீச்சர்’.

‘எந்தக் கிளாஸ் படிக்கிற?’

‘VIII-B’.

‘லலிதா டீச்சர் கிளாஸா?’

அவன் தலையை மட்டும் ஆட்டினான்.

‘நல்லாப்படி, சந்தேகம் எதும் வந்தா என்ட்டக்கேளு, டெய்லி என்ட்ட வந்து படிச்சுக்கோ, என்ன?’

அவன் தலையாட்டினான்—

‘போ, போய்த் தூங்கு’.

‘சரி டீச்சர்!’ என்று எழுந்து கொண்ட போது உடம்பில் தெம்பு ஊறினாற் போலிருந்தது. பசியான பசி...

நந்தினி டீச்சர் அதற்குப் பிறகு அவனில் உயர்ந்துபோனான். அவன் வாக்கு தேவவாக்கு. அவன் எது சொன்னாலும் அவன் தட்டுவதேயில்லை, யீறுவதேயில்லை என்றாகிப் போயிற்று எதுக்கெடுத்தாலும் டீச்சர் டீச்சர் என்று ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

‘இந்தாங்க டீச்சர்!’

‘என்னது?’

‘அதிரசம்...’

‘ஏது?’

‘ஊர்லேந்து மாமா கொண்டாந்தாங்க’.

நந்தினி மிகுந்த அக்கறையுடன் அவனுக்கு போதித்தான். கடினமான கணக்குப் பாடம்

அவனுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. அடேடே, சாலையோரம் நிழல் தரும் மரங்களை நடுவது மட்டுமா சரித்திரம்? எவ்வளவு இருக்கிறது படிக்க!

லலிதா டீச்சர் பெயருக்குதான் டீச்சர். அவளுக்கே ஒண்ணும் தெரியாது. ஒன்றுமே அவள் சொல்லித் தருவதில்லை. போன வருஷம் எழுதிப் போட்ட நோட்டைப் பார்த்து இந்த வருஷமும் எழுதிப் போட்டு விடுவாள். சதாவெற்றிலைபோட்டு அரச்சிட்டேயிருப்பாள். நெத்தில முளாவது கண்ணைப் போலப் பெரிசாய்ப் போட்டைப் பார். மொகம் ஏற்கனவே லெட்சணம். கரிக்கட்டை. இதில் கோபம் வந்தால் பசங்கள் வாங்கும் அடிகளுக்குக் கணக்கேயில்லை. டீச்சரா இவள்? ஆப்பக்காரியாட்டம்...

டீச்சர்னா நந்தினியாட்டம் இருக்கணும். எவ்வளவு பொறுமையா நிதானமாப் பாடம் சொல்லிக் குடுக்கறாங்க. கோபப்படவே மாட்டாங்க. 'புரியல டீச்சர்னா, நல்லா வெளக்கமா மொதல்லேந்து சொல்லிக் குடுப்பாங்க பாடத்த முடிச்சிட்டு நல்ல நல்ல விஷயம்லா சொல்லிக் குடுப்பாங்க. பரமஹம்சர் கதை, புராணக் கதைல்லா சொல்லுவாங்க. அவனுக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கும்.

டீச்சர் சொல்லித்தான் அவன் தன் வீட்டுல தோட்டம் போட்டான். பிஞ்சு பிஞ்சாய் வெண்டையும் கத்திரியும் வந்தபோது பெருமையாய் இருந்தது. ஒரு ரோஜாப் பதியன் கூட நட்பான். நிறைய வேலை வாங்கி விட்டது, ஒரு வழியாய் அது பூக்க ஆரம்பித்த போது அவனைப் பிடிக்க முடியவில்லை.

'நாளைக்கு ரோஸ் புடவை கட்டிட்டு வாங்க டீச்சர்' அவன் ஆச்சரியத்துடன் பிறகு 'சரி' என்றான். மறுநாள் ஆசிரியர் அறையில் உடம்பெங்கும் சந்தோஷம் பொங்க 'டீச்சர் இந்தாங்க' என்று கொடுத்தான். உள்ளங்கை அளவு ரோஜாப்பூ 'நீயே வளத்ததா வெரிகுட்!' என்றான் டீச்சர். இது போதுமே. இந்த ஒரு 'வெரிகுட்'-காக எது தான் செய்யக் கூடாது.

மாலை, அவன் திருத்த வேண்டிய நோட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு அவன் அவளுடன் வீடு திரும்பினான்- 'வா' என்று உள்ளே அழைத்து டீச்சர் அவனுக்குப் பத்திரிகை கொடுத்தான்.

...திருநிறைச் செல்வி நந்தினியை

திருநிறைச் செல்வன்

புருஷோத்தமனுக்கு...

அவனுக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். கூடவே பிரிவின் சமை சிறகுகள் கனத்தன.

'முந்தின நாளே வந்துடனும்'.

'கண்டிப்பா'.

'மாப்ளைய நீ தான் கவனிச்சுக்கணும்...'

'கண்டிப்பா' என்றான் நாகராஜன்.

டாக்ஸியில் குடும்பத்தாருடன் புருஷோத்தன் வந்திருக்கினான். டிரைவர் பின்னாடி போய் டிக்கியைக் திறந்தான். கச்சிதமான மீசையும், முழுக்கைச் சட்டையும், தடித்த பிரேமில் கண்ணாடியுமாய் புருஷோத்தமன். இறங்கிப் பொதுவாய் வணக்கம் சொன்ன போது 'வாங்க வாங்க' என்று நாகராஜன் முன்னால் வந்து ஒரு பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டான்.

'நீ?'

'நாகராஜன், VIII-B

'ஓகோ' என்று புருஷோத்தமன் சிரித்தான்.

மாப்பிள்ளை பரவாயில்லை. நல்ல கலகலப்பு அவனிடம் டீச்சரைத் தொடர்ந்து இங்கேயே வேலை செய்ய அனுமதிக்கும்படிக்கேட்டு விடத் துடித்தான் நாகராஜன். நேரம் பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

பூராவும் மாப்பிள்ளையை விட்டு அவன் பிரியவேயில்லை. 'என்ன வேணும் சார், என்ன வேணும் சார்' என்று சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். எங்கே டீச்சரை வேலையை விடச் சொல்லி விடுவானோ தன்னோடு ஊருக்கு அழைத்துப் போய் விடுவானோ என்று திகிலாய் இருந்தது, அவனிடம் எப்போது எப்படிக்கேட்பது என்று குழப்பமாய் இருந்தது.

சாப்பிட்டுவிட்டு லலிதா டீச்சரும் ஜீயெஸ் சாரும் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். அவலட்சண லலிதா...லலிதமனா அழகுன்னா அர்த்தமாம். நந்தினி டீச்சர் சொன்னாங்க. இவளுக்கு யார் லலிதானனு பெயர் வெச்சாங்க-நம்மள்ள நெறயப் பேருக்கு ஆளுக்கும் பேருக்கும் சம்மந்தமே இல்லை.

'நாகராஜன்?...

'வரேன் சார்' என்றபடி அவன் மாடியேறிப் போனான். புருஷோத்தமன் மாடியில் தனியே உட்கார்ந்திருந்தான். எல்லாரும் சாப்பிடப் போயிருந்தார்கள். புருஷோத்தமன் தனியே இருப்பதைக் கவனித்ததும் இவன் விறுவிறு வென்று அங்கே போனான்.

'எதாவது வேணுமா சார்?'

அவன் பைக்குள் கை விட்டு ஒரு ஐந்து ரூபாய்த்தாளை எடுத்து நீட்டினான். 'ஒரு பாக்கெட் விஸில் பில்டர் வாங்கிட்டு வா, என்றான் புருஷோத்தமன். □